

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

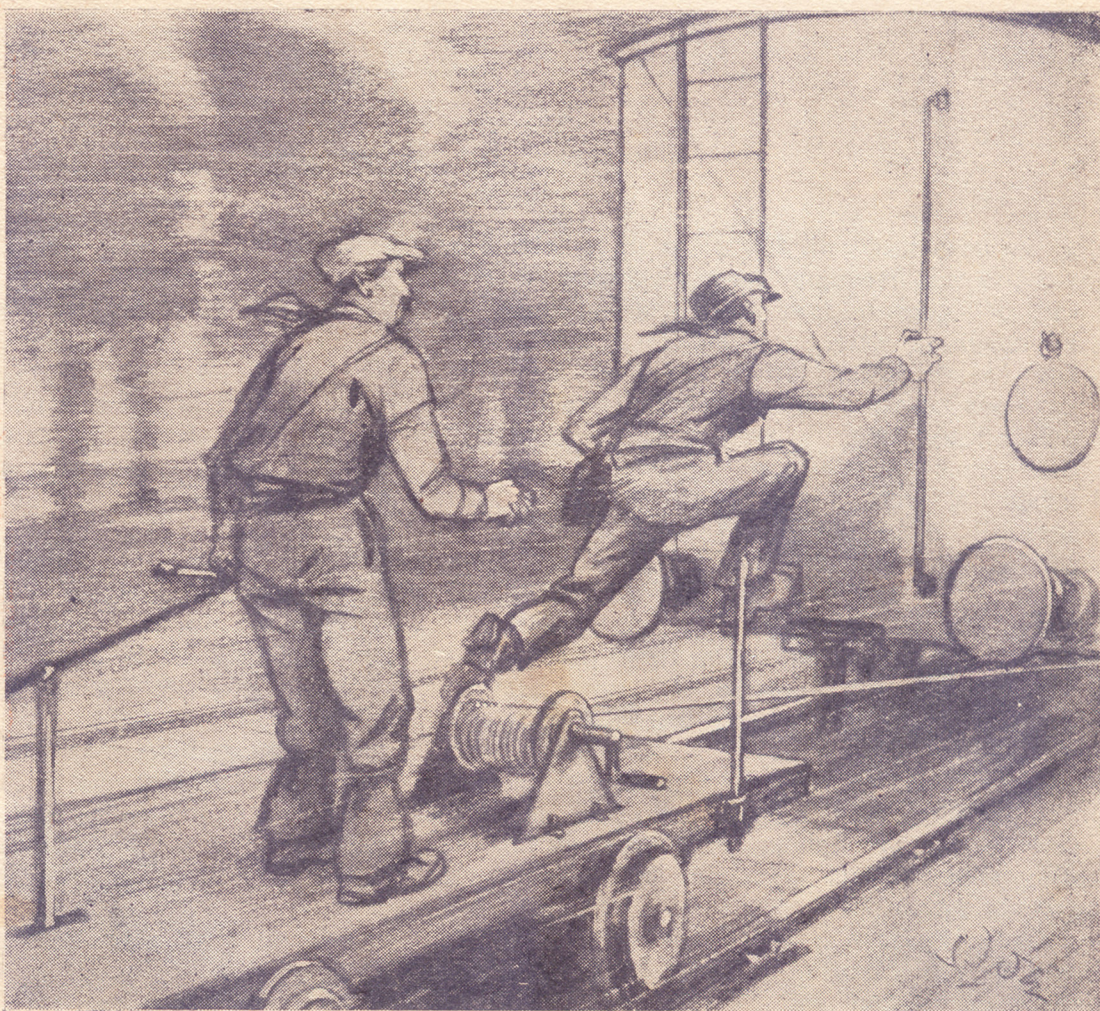

Cord Sijster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE LIST VAN DEN INSPECTEUR

15 cent.

Brand had zich met een geweldige sprong afgezet....

No. 1285.

NIEUWE SERIE

De list van den Inspecteur

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN BERICHT IN DE „TIMES”.

John Raffles zat met zijn vriend Charles Brand in de eetkamer van de kleine villa, welke hij onder den naam van Lord Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde. De beide mannen waren hier in de lectuur van hun lijfblad, de „Times” verdiept. Charles Brand had de technische bijlage, waarin hij steeds veel belang stelde, en de groote onbekende genoot van het hoofdartikel, door de scherpe pen van Julian Brain geschreven.

Zij hadden blijkbaar juist het ontbijt gebruikt, want de oude grijze kamerdienaar van John Raffles, Gaston, liep geruischloos tusschen de half afgenomen tafel en de deur heen en weer.

Hij bracht nu een prachtig kistje van sandelhout binnen, dat gevuld was met kostelijke Egyptische sigaretten, zette aschbak en lucifers op tafel en verwijderde zich zoo zacht, dat men zijn heengaan niet eens opmerkte.

Nog een kwartier lang lazen de vrienden zwijgend door, toen vouwde Raffles zijn blad op en vroeg:

— Vindt jij wat bijzonders in je technische bijlage?

— Ja, ik ben hier aan een aardig artikel bezig over proefnemingen met een eensporigen electrischen wagen op een speciaal daarvoor aangelegd spoor in den Amerikaanschen staat Denver. Ik lees dat er met dien gyroscope-wagen snelheden van over de tweehonderd en vijftig kilometer per uur zijn bereikt.

— Ja, dat is met dergelijke nieuwe uitvindingen vreeselijk, zeide Raffles, wij verbazen ons er echter over als wij zooiets lezen, schudden

het hoofd en beweren dat dit haast onmogelijk is, en toch blijkt het nu toch wel, dat er voor den menschelijken geest niets onmogelijks bestaat. Honderd jaar geleden vond men duizenden menschen, zelfs onder de intellectueelen, die schaterlachten over het denkbeeld, dat men een stoommachine een groot aantal zwaarbeladen wagens zou kunnen doen voorttrekken; zelfs knappe koppen hielden vol, dat de wielen van dat werktuig eenvoudig over de gladde rails zouden draaien, zonder dat de machine een centimeter van haar plaats kwam.

— Zoo is het en toch reed in nog hetzelfde jaar, in achttienhonderd zes en dertig, als ik me niet vergis, de eerste spoortrein met een voor dien tijd zeer groote snelheid over den ijzeren weg.

— En zooals het met den spoor is gegaan, zoo ging het overal mede, vervolgde Raffles. Iemand die vijftig jaar geleden zou hebben durven voorspellen, dat men van de eene zijde naar de andere over den Stillen Oceaan zou kunnen praten en foto's per telegraaf overbrengen, zou voor een gevaarlijken gek zijn gehouden. Zoo zou ik nog honderden voorbeelden kunnen noemen. Wat een kwart eeuw geleden een sprookje geleek, iets onbereikbaars, is thans werkelijkheid geworden. En zoo zal het met de gyroscope ook gaan; ik voor mij twijfel er geen seconde aan, of over een halve eeuw zal men de spoorlijnen alleen nog maar van plaatjes kennen!

— Dat ben ik volmaakt met je eens, zeide Brand. Die proefnemingen te Denver zijn trou-

wens niet eens oorspronkelijk, want reeds geruimen tijd geleden heeft de Duitsche ingenieur Scherl dezelfde proeven genomen met een electrischen tramwagen, die slechts op twee wielen liep. En ik vind die snelheid van 250 kilometer niet eens zoo verbazend, want op de proefbaan bij Treptow zijn vijftien jaar geleden snelheden gehaald van 290 kilometer met een vierwieligen electrischen wagen.

— Dat mag ik hooren, riep Raffles lachend uit. En als dan over een jaar of vijf en twintig de tunnel onder het Kanaal gereed zal zijn, dan zullen wij hier om tien uur op ons gemak ontbijten, in den gyroscope-trein stappen en nog zóó lang voor de lunch te Parijs zijn, dat wij met onzen tijd eenvoudig geen raad zouden weten.

Hij nam een ander blad van de „Times” op en begon weder te lezen, terwijl Brand de lectuur van het bijblad vervolgde. Na een minuut of tien werd het oor van den jongen man getroffen door een zonderling goedkeurend gebrom dat Raffles uitstiet. Hij keek over zijn blad heen en zag dat de oogen van den Grooten Onbekende schitterden.

— Is er wat aan de hand, Edward? vroeg hij nieuwsgierig.

— Hoe zoo? vroeg Raffles, zonder van zijn blad op te kijken.

— Wel, je uitte daareven een zonderling geknor, waarvan ik de beteekenis meen te begrijpen. Je slaakt dat geluid alleen maar, als er iets van je gading in het Cityblad staat, iets waaraan wij wat hebben.

— Dat kon ook wel zoo zijn, bevestigde Raffles. Ik zal je het berichtje eens voorlezen, dat de aanleiding was van mijn geknor, zooals jij het belijft te noemen. En dan moet je mij eens zeggen wat jij er van denkt.

Het Gouden beeld van den Radjah van Cowpur.

Naar onze lezers zich zullen herinneren, besloot de Radjah van Cowpur onlangs een groot massief gouden beeld te doen vervaardigen, dat in den Zonnetempel te Cowpur geplaatst zou worden ter gelegenheid van het huwelijk van den vorst met de dochter van Lord Curzon. Wij vernemen thans, dat binnenkort een zeer groot bedrag aan goud in staven van een groote bank te Londen zal worden vervoerd naar Manchester, waar de beroemde kunstgoudsmid Georg Shesterfield de staven ter waarde van ongeveer £ 40.000 zal smeden tot het gouden beeld dat door den Radjah besteld is. Wij waren in staat heden de teekening van dit beeld te bezichtigen en volstaan voorloopig met de mededeeling, dat de kunstenaar ook thans weder zijn naam eer zal aandoen.

Het spreekt vanzelf, dat er bij het vervoer van dit groot bedrag aan gouden staven de noodige voorzorgsmaatregelen zullen worden genomen.

Naar men ons verzekert, zal het goud gedurende vier dagen voor het publiek ter bezichtiging worden gesteld, in een der vitrines van de Engelsche bank.

Raffles legde het blad langzaam naast zich neer en keek Brand onderzoekend aan.

— Nu, wat zeg je daar wel van? vroeg hij.

— Wel, ik zeg dat veertig duizend pond aan ongemunt goud een lief bedrag is, zeide Brand droog.

— Heb jij wel eens van een Radjah van Cowpur gehoord? vroeg Raffles weder.

— Van hem zelf niet, maar wel van zijn zoon, een tennisspelende, pony's doodrijdende, zwaar op de rennen weddende en voor de rest vrijwel leeghoofdige jonge man, die als eenige kwaliteit, zijn verbazende rijkdommen en zijn vorstelijke afkomst kan laten gelden.

— Nu, ik kan je zeggen, dat hier de appel niet ver van den boom is gevallen. Als die oude Radjah van Cowpur nog niet geheel en al kindsch is, dan zal het toch niet veel schelen. Het is een manie van den braven man om bij alle gelegenheden zilveren, maar liefst gouden beelden te laten vervaardigen en dan hier en daar te laten neerzetten. Ik herinner mij bijvoorbeeld nog zeer goed, dat hij acht jaar geleden een beeld van bijna een halven meter hoogte liet vervaardigen. Waarom, denk je? Om de heugelijke gebeurtenis te vieren dat hij op de jacht zijn honderdsten tijger had geveld, wel te verstaan, veilig opgesloten achter de tralies van een groote kooi op wielen, die men ten behoeve van den vorstelijken jager in het kreupelhout had gereden, voordat het opdrijven van den tijger begon.

— Maar, riep Brand verbaasd uit, is die man dan zóó rijk?

— Daar kunnen wij Westerlingen ons maar een vage voorstelling van maken, antwoordde Raffles, de uitdrukking „rijk” verliest hier geheel haar beteekenis. Het bezit van sommige vorstelijke families in Engelsch-Indië is bijna niet onder cijfers te brengen. Je herinnert je uit je jeugd natuurlijk wel het verhaal van „Aladin en de wonderlamp”? Welnu, ik geloof stellig, dat sommige Radja's rijkdommen bezitten, die niet ver achter staan bij de onmetelijke schatten, die dat jonge mensch in het onderaardsche hol vond, waarin hij op de bekende afkeurenswaardige wijze door den kwaadaardigen toovenaar gelokt was. Ik heb je onlangs mijn schatkamer op het Noorsche eiland Torghatten laten zien, daar stond je verbaasd van, en toch verzeker ik je, dat die niet veel meer waard zijn, dan dit kistje sigaren hier, vergeleken bij de rijkdommen van sommige Indische Radjas en

met name dien van Cowpur. Eeuwen en eeuwen achtereen hebben zij de schoonste diamanten verzameld, soms op een wijze, die hen in beschaafted staten wellicht met den strafrechter in aanraking zoude brengen — waarvan de waarde eenvoudig niet te schatten is, omdat zij in grootte en glans alles overtreffen, wat wij op dat gebied kennen. Tot zelfs den wereldberoemden „Cullinan”, die de grootste diamant is geweest, die ooit in eenige diamant-mijn gevonden werd.

— Zoodat ik maar niet eens in de tientallen millioenen zal raden als ik hun bezit zou willen schatten?

Raffles barstte in lachen uit.

— Millioenen zeg je, beste kerel? Maar jongen lief, de Amerikaansche milliardairs als Gould, Wannamaker en Van der Bilt zijn arme drommels bij hen vergeleken!

Brand zette groote oogen op.

— Dan is het ook geen wonder, dat ze op zulke zotte denkbeelden komen om massief gouden standbeelden te laten maken.

— Dat stem ik je toe, en omdat ik een hekel heb aan alles wat zot is, ga ik rond met het plan om van dit bericht meer notitie te nemen dan de meeste lezers zullen doen.

— Ja, ik heb je oogen wel zien schitteren en de beteekenis van dat gebrom zooeven was me dadelijk duidelijk. Laten we niet langer in raadselen praten, Edward: Wij zijn het er roerend over eens, dat het zonde zou zijn die kostelijke staven te laten versmelten tot een gouden pop, waaraan niemand wat heeft.

— Ik zie niet zonder aandoening, beste jongen, dat je als het ware mijn gedachten uit mijn oogen hebt gelezen! zeide Raffles op lichtspottenden toon.

— Het klinkt bijna banaal, maar je zult waarschijnlijk evengoed weten als ik, dat er aan onze onderneming „groote moeilijkheden” verbonden zijn.

— Moeilijkheden zijn er om uit den weg te ruimen, riep Raffles uit.

— Maar deze zijn toch, alles wel beschouwd, al van bijzonder ernstigen aard, hernam Brand. Om te beginnen, weten wij eigenlijk van niets. We weten ten eerste niet, van welke bank het goud vertrekt, ten tweede niet met welken trein het vervoerd wordt en of het wel per spoor wordt overgebracht; ten derde niet waar het heengaat, en ten vierde niet wanneer. Je zult me toestemmen, dat we hier voor een gemis aan gegevens staan, dat niet zoo gemakkelijk zal zijn te overbruggen.

— Kom, kom, Brand, met een weinig ondernemingsgeest en wat schranderheid komen wij er wel.

Hij nam de krant nog eens ter hand en las het berichtje aandachtig over.

— De „Times” heeft blijkbaar, zooals dit stukje aantoon, al eens een vroeger berichtje

gehad, want daar verwijst het blad naar. Om te beginnen zullen wij dus den klapper van het bureau van het Cityblad eens nagaan en dat berichtje eens opzoeken, wellicht kunnen we daar nadere bijzonderheden in vinden, die ons bij onze verdere werkzaamheden van nut kunnen zijn. Voorts zullen wij eens naar dat uitgestalde goud gaan kijken, misschien is er wel een of andere inlichting bij, die ons wat wijzer kan maken. Ten derde zal een wetenschappelijk onderzoek van de financieele rubriek in de „Times” der laatste maanden ons misschien wel zeggen, welke bank dezer dagen haar goudvoorraad met een groot bedrag heeft aangevuld. Zooals je misschien zult weten, wordt dat steeds onder de financieele berichten medegedeeld.

— Ik wist het niet, maar ik neem het uit jouw mond gaarne aan.

— Welnu, als we eenmaal weten, welke bank het goud levert, dan zijn wij al een goed eind op weg.

— Als ik mij niet vergis, heeft zoo’n goudverzending altijd onder gewapend geleide plaats.

— Dat wil zeggen, de afzender kan aan de politie verzoeken eenige detectives af te staan, die dan aansprakelijk zijn voor de veilige overbrenging van het goud.

— Dus dan zouden we met de politie te doen krijgen, riep Brand uit.

— Lieve hemel! Je zegt het op een toon, alsof ons geen vreeselijker gevaar kon overkomen, zeide Raffles lachend. Het zou toch niet voor de eerste maal zijn, dat we met inspecteur Sullivan en zijn mannetjes te doen krijgen! En als ik me niet sterk vergis, heeft hij de enkele malen dat we met dezen pas aangestelden slimmen politiemann te doen hebben gehad, niet bepaald aan het langste eind getrokken.

— Wordt zoo’n groote hoeveelheid goud per extra-trein verzonden?

— Neen, dat komt maar hoogstzelden voor. Het wordt natuurlijk in een goed gesloten en verzegelde kist geborgen, die kist wordt in een speciaal daarvoor vervaardigden met pantserplaten versterkten goederenwagon geplaatst en de heeren detectives gaan er, als ware aanbidders van het gouden kalf, zwijgend omheen zitten en staren de kist aan als wilden zij het stomme ding biologieeren, en aldus beletten, zijn plaats te verlaten.

— En dan wil jij werkelijk moeite doen, om die gouden staafjes in het bezit te krijgen? vroeg Brand verbaasd, ik wil je bekennen, dat ik nieuwsgierig ben, hoe je je dat wel voorstelt.

— Ik weet er op het oogenblik nog volstrekt niets van, zeide Raffles kalm. Ik kan er me zelfs geen flauwe voorstelling van maken, maar ik heb het mij nu eenmaal in mijn hoofd gezet en wat ik mij voorneem uit te voeren, dat breng ik ook ten uitvoer, zooals je weet. Onmogelijk is de zaak niet en van dat oogenblik af, zie ik

niet in, waarom ik haar niet zou kunnen volbrengen.

— Voor zoover ik kan nagaan, zal het volstrekt onmogelijk zijn het goud van eigenaar te doen veranderen, zoolang het nog in de bank en zoolang het in de vitrine tentoongesteld is.

— Dat zou in ieder geval zeker heel lastig zijn, beaamde Raffles.

— In de bank is het natuurlijk veilig weggesloten en streng bewaakt; voor het graven van een tunnel ontbreekt de tijd, evengoed als voor het uitwerken van een ander plan om in de bank door te dringen.

— Dat spreekt vanzelf, voor dergelijke ondernemingen hebben wij minstens drie maanden voorbereiding noodig. En ik denk, dat het goud zal worden weggebracht, zeer korten tijd nadat het voor het publiek tentoongesteld is geworden.

Raffles dacht een oogenblik na en zeide toen:

— Wil je zoo goed zijn de spoorwegkaart van het zuiden van Engeland even van mijn werk-kamer te halen?

— Dadelijk, zeide Brand.

Hij ging de kamer uit en kwam even later

terug met een groote kaart, die hij op de tafel voor Raffles uitspreidde. Deze bekeek de kaart aandachtig gedurende eenige oogenblikken en zeide toen:

— De afstand van Londen naar Manchester zal ongeveer tweehonderd kilometers bedragen. Er zijn twee wegen naar Manchester, maar natuurlijk zal men den kortste nemen, om de kansen voor berooving zoo klein mogelijk te maken, trouwens wordt de kortste weg ook door de internationale spoortreinen gebruikt. Maar daar we het zekere voor het onzekere moeten nemen, zal het het beste zijn de zaak te vereffenen voor het punt waar de lijn naar Manchester zich splitst. Dat wil zeggen, voor Rugby, dat op 100 kilometer afstand van Londen ligt, of ongeveer een uur en twintig minuten sporen.

— Maar in een uur en twintig minuten kunnen we toch onmogelijk ons plan ten uitvoer brengen, riep Brand uit.

— Dat geloof ik ook niet. Maar als we in een uur en twintig minuten maar bij den wagen kunnen komen waar de kist staat, dan ben ik al meer dan tevreden.

HOOFDSTUK II.

MEN ROEPT SULLIVAN'S DIENSTEN IN.

Op het bureau van Scotland Yard waren alle beambten druk in de weer.

De inspecteur van politie, Sullivan, een krachtig gebouwde jonge man van een jaar of dertig, verstond geen gekscheren en wilde dat er op zijn bureau gewerkt werd.

Terwijl onder het beheer van den hoofdinspecteur Baxter de zaken vaak op hun beloop werden gelaten en iedereen ongeveer deed wat hij verkoos, waren alle beambten, die onder den jongen inspecteur stonden, vaak aan strenge tucht onderworpen en gedwongen tot hard werken.

In het particuliere kantoor van den hoofdinspecteur zat Baxter voor zijn schrijftafel, verdiept in de lezing van een paar rapporten.

Sullivan, de inspecteur, stond voor het raam en keek naar buiten.

Op het bellen van de telefoon keerde hij zich om en nam het toestel van den haak.

Hij luisterde eenige oogenblikken en sprak toen in den hoorn:

— Wat gij mij daar vraagt is een hoogst-belangrijke zaak, waarin ik niet alleen te beslissen heb, mijnheer, wees zoo goed een oogenblik te wachten, ik zal met mijn chef de zaak bespreken en u aanstonds opbellen.

Hij hing het toestel weder op den haak en richtte zich tot zijn superieur:

— Mijnheer Baxter, mag ik u een oogenblik storen? vroeg hij.

— Wat is er, Sullivan? vroeg Baxter knorrig.

— De bank van Tornycrofft moet over eenige dagen een kostbare partij gouden staven naar Manchester overbrengen en verzoekt ons, het geleide van dit goud op ons te willen nemen. Vier of zes detectives zullen wel voldoende zijn.

— Alweer wat anders, pruttelde Baxter, wij kunnen op het oogenblik eigenlijk niemand missen voor dergelijke karweitjes.

— Maar de bank van Tornycrofft is een zeer belangrijke zaak, mijnheer Baxter en bovendien gaat het hier om het werk van een invloedrijk Indisch vorst. De eer van ons politiecorps is er om zoo te zeggen mee gemoeid, dat het goud veilig op zijn plaats van bestemming aankomt.

— Zou je dat denken? vroeg Baxter weifelend, nu, dan moet je maar een half dozijn van onze mannen uitkiezen en die met het goud naar Manchester zenden.

— Ik zou zelf ook wel gaarne meegaan, mijnheer Baxter, zeide Sullivan.

— Acht je dat noodzakelijk?

— Dat niet bepaald, maar daar men op alles

moet zijn voorbereid, zou ik zelf gaarne aanwezig zijn! Er kan immers iets gebeuren.

— Kom, mijn beste Sullivan, zeide Baxter lachend, welke dief zou de onbeschaamdheid en den moed hebben om een aanslag te wagen op een zending goud, die met de grootste behoedzaamheid en streng bewaakt wordt overgebracht?

— O! ik ken wel zoo'n vermetelen en moedigen dief, zeide de jonge inspecteur, schijnbaar in de aandachtige beschouwing van zijn fraai onderhouden nagels verdiept.

De hoofdinspecteur verschoot van kleur. Met weifelende stem stelde hij de vraag, waarop hij het antwoord reeds vooruit had kunnen zeggen:

— En wie zou dat wel zijn, meen je?

— Wie anders dan onze gemeenschappelijke vijand, de onbekende en geheimzinnige gentleman-inbreker, naar wien niet alleen de Londensche politie, maar die van bijna het geheele vasteland sedert jaren tevergeefs zoekt.

— Je bedoelt toch niet — John Raffles? vroeg Baxter stotterend, terwijl hij den jongen inspecteur verschrikt aankeek.

— Maar mijn hemel, mijnheer Baxter, riep deze ongeduldig uit, wien zou ik anders kunnen bedoelen? Er is immers maar één man op de geheele wereld, die in het beschaafde Europa zoo iets zou durven ondernemen. Wij zijn hier niet in het verre Westen van Amerika, in China of in Mexico, waar nog telkens de brutaalste treinrooven worden ondernomen! En de eenige man die het dan ook zou durven doen, is degen wiens naam gij daareven genoemd hebt, die mij al eenige keeren een fiasco heeft laten slaan, maar dien ik niettemin vroeg of laat hoop te vangen.

— Ik help het je van harte wenschen, beste Sullivan, zeide Baxter op half medelijdenden, half spottenden toon, maar ik voor mij ben er van overtuigd, dat het niet vroeg, maar daarentegen zeer laat zal zijn, voor je hem in levenden lijve voor mij hebt gebracht. Bedenk maar eens, dat ik zelf, Baxter, al wel twintig verkeerde Raffles heb doen arresteeren!

— Ik moet bekennen, dat ik het zoover nog niet heb gebracht, zeide Sullivan fijntjes, zelfs heb ik nog geen enkelen verkeerden Raffles gearresteerd, ofschoon ik wil toegeven, dat ik wel enkele malen een verkeerde voor hem heb aangezien.

— Dus je acht het niet onmogelijk, dat dit onbeschaamde heerschap het werkelijk zou wagen een poging te doen om de staven in zijn bezit te krijgen?

— Volstrekt niet onmogelijk, mijnheer Baxter! Maar laat mij nu eerst even de bank van Tornycrofft opbellen en haar de toezegging doen, dat wij voor de noodige mannen zullen zorgen.

Hij trad weder op het telefoontoestel toe, nam

den hoorn van den haak en voerde het volgende gesprek:

— Firma Tornycrofft? Gij spreekt met Sullivan, den inspecteur van Scotland Yard. De hoofdinspecteur van politie zal u gaarne van dienst zijn en stelt zes man tot uwe beschikking om de gouden staven van hier naar Manchester te vergezellen. Wilt gij zoo goed zijn mij den datum mede te deelen, waarop de zending vertrekt, het uur van vertrek en het station? Wat zegt gij? Wil een uwer firmanten dat zelf liever zeggen? Zooals gij wilt, mijnheer, ofschoon ik u verzeker dat de telefoon in Londen gelukkig nog veilig is! Het valt niet zoo gemakkelijk hier in de wereldstad den draad af te tappen. Wat zegt gij? Moet ik bij u komen? Heel goed, mijnheer, ik zal in den loop van den dag even op uw kantoor komen..... O, neen, het vereischt volstrekt geen dank — het is onze plicht om te zorgen dat dergelijke zendingen veilig worden overgebracht.

Sullivan hing het toestel weder aan den haak en richtte zich tot zijn chef.

— De heeren verzoeken mij, om vanmiddag even bij hen te komen, zij zullen mij dan persoonlijk het uur van vertrek en nadere bijzonderheden mededeelen.

— Kunnen die menschen dat niet per telefoon doen? vroeg Baxter.

— Dat heb ik ook al gevraagd, mijnheer, maar ze schijnen het veiliger te vinden om het mij direct onder vier oogen mede te deelen, en ik kan hun niet geheel en al ongelijk geven, men kan met dergelijke dingen niet te voorzichtig zijn; bedenk dat Raffles een buitengewoon looze vos is. Hij leest natuurlijk de Londensche bladen, en nog dezen ochtend moet hij het bericht in de „Times” hebben gelezen. Gij begrijpt dus dat het voor alles van het allerhoogste belang is, dat wij den tijd van vertrek, den naam van het station en andere dingen, die met de goudzending in verband staan, streng geheim houden.

— Nu, ik vind, om je de waarheid te zeggen, al die geheimdoenerij wel een beetje overdreven, zeide Baxter op schamperen toon. Een half dozijn met goede revolvers gewapende politiemannen zou, dunkt mij, wel voldoende zijn, om zich een boosdoener van het lijf te houden, zelfs al heet hij John Raffles.

— Dat weet ik nog zoo zeker niet, mijnheer Baxter, zeide Sullivan ernstig, ik heb nog slechts enkele malen met den Grooten Onbekende te doen gehad, maar dat is meer dan voldoende geweest om mij ervan te overtuigen, dat die man met een bijna bovennatuurlijke schranderheid begiftigd is, en een moed aan den dag legt, waarvoor zelfs wij, zijn vijanden, eerbied moeten koesteren. En nu zal ik maar dadelijk werk maken van het gewapend geleide, want ik wil dat de zes mannen de allerbeste zijn, die ik kan krijgen.

— Nu, ik wensch je veel succes, bromde Baxter, terwijl hij zich weder in zijn paperassen verdiepte.

Sullivan verliet het vertrek en begaf zich naar het archief, waar hij zich de conduite-staten van het geheele personeel liet geven. Hij bladerde ze zorgvuldig door en legde er een aantal

terzijde, die betrekking hadden op politie-beambten, reeds lange jaren in den dienst van Scotland Yard, en die reeds meermalen bewijzen van hun moed en schranderheid hadden gegeven. Hij noteerde de namen van deze mannen en begaf zich daarna weer aan zijn werk.

HOOFDSTUK III.

DE GOUDEN STAVEN.

Twee dagen nadat dit was voorgevallen, verdrong een talrijke menigte zich in de groote vestibule in de Bank van Engeland, rondom een groote vitrine, die geplaatst was op een houten voetstuk, dat met fluweel was omkleed.

Dit voetstuk was weer omgeven door een vierkant hek en tusschen hek en vitrine liepen onophoudelijk twee beamtten heen en weer, die een waakzaam oog hielden op de bezoekers, die den schat van den Radjah kwamen bewonderen.

Voor lieden die zich geen begrip konden vormen wat eigenlijk een hoeveelheid goud van een waarde van £ 40.000 eigenlijk is, moest de bezichtiging van de gouden staven wel eenige teleurstelling geven. De staven waren ongeveer een halve meter lang, vijf duim dik en twintig in aantal, zij waren recht overeind geplaatst in een voetstuk van zwaar eikenhout, en pasten in vierkante gaten. De bezoekers werden door een suppoost tot een geregelde rij gevormd, die in een onophoudelijken kringloop om de vitrine trok, de eene deur binnen kwam en de andere weer uitging.

Onder de bezoekers bevonden zich Lord Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand. Mylord, die in geheel Londen bekend was en door de beamtten van de Bank van Engeland dadelijk werd herkend, werd door eenige heeren uit den Raad van Beheer van de wereldberoemde Bank met groote hoffelijkheid ontvangen, zoodra men hun zijn komst gemeld had en in hoogst eigen persoon tot dicht voor de vitrine gebracht.

Aan een der stijlen daarvan was een groot carton opgehangen, waarop met duidelijke letters eenige bijzonderheden over den inhoud der vitrine stonden vermeld:

Het gehalte van het goud, het gewicht van iedere staaf, het percentage dat bij het smelten verloren zou gaan, de plaats waar het goud gedolven was en zoo voort.

Maar niet stond daarop te lezen, wanneer het kostbare metaal zou worden verzonden en met welke gelegenheid!

Raffles had echter niets anders verwacht, en

zoo baarde hem de lezing van de toelichting ook geen teleurstelling.

— Het is een fraaie verzameling, mijne heeren, zoo richtte hij zich hoffelijk tot de beide bestuursleden, die hem hadden verwelkomd. En Tornycrofft zal er verstandig aan doen, bij het vervoeren de noodige voorzorgsmaatregelen te nemen.

— O, dat zal hij niet nalaten, Mylord, zeide een der heeren lachend, ik heb hooren vertellen, dat er niet minder dan een half dozijn gewapende detectives medegaan.

— Dat mag dan ook wel, hernam Raffles, want als vandaag over zes dagen de trein met het kostbare goedje vertrekt, dan zal er zeker menigeen met een begeerig oog staan toekijken, menigeen die wel eens lust zou kunnen gevoelen, een goeden slag te slaan.

Het bestuurslid keek den spreker verbaasd aan.

— Weet gij zoo zeker, dat de trein over zes dagen vertrekt, Mylord? vroeg hij verwonderd. Ik moet u zeggen, dat mij daar zelf niets van bekend is!

— O, ik zeide zes, zooals ik acht of tien gezegd kon hebben, merkte Raffles onverschillig op, ik bedoelde maar, dat heel wat leden van het dievengilde het zouden willen wagen, de gouden staven onderweg te rooven.

— Nu, Mylord, hernam het bestuurslid, ik voor mij geloof, dat zooiets tot de vrome wenschen zou blijven behooren. Het is in den tegenwoordigen tijd bijna onmogelijk een diefstal van dezen aard te plegen; het zal u niet bekend zijn, maar het goud wordt zeer stevig ingepakt en vervoerd in een geblindeerde wagen, die speciaal voor het vervoer van groote sommen gelds vervaardigd moet zijn.

— Het zal wel zijn zooals ge zegt, mijnheer, hernam Raffles, maar als ik in de plaats van Tornycrofft was, zou ik geen rust of duur hebben, voor het goud veilig en wel in den winkel van den goudsmid te Manchester was.

— Nu, eerlijk gezegd, geloof ik ook dat de oude Tornycrofft iets dergelijks gevoelt, maar ik

acht zijn vrees bespottelijk en schrijf die alleen toe aan het feit, dat onze bankier wel wat op jaren komt.

Raffles uitte nog eenige niet beteekenende complimenten met betrekking tot de Bank van Engeland en verwijderde zich met zijn secretaris.

— Nu, hecht je nog al waarde aan het resultaat van de bezichtiging? vroeg Brand, zoodra zij weder op straat waren.

— Als ik naga, dat ik er zonder eenige illusie ben heengegaan, zeker! antwoordde Raffles. Ik weet nu om te beginnen, dat het goud inderdaad per trein en niet per auto vervoerd zal worden, want dat heeft het lid van den Raad van Beheer der bank zoo duidelijk mogelijk laten uitkomen, toen ik zoo losjes weg zeide, dat het vertrek over zes dagen zou plaats hebben.

— Maar zou de man dat zelf wel weten? vroeg Brand.

— Dat spreekt toch vanzelf, mijn waarde! Het is zeer wel aan te nemen, dat hij niets weet van het uur van vertrek, of daar althans niets over wil uitlaten, maar hij is natuurlijk op de hoogte gebracht van de wijze van vervoer.

— Maar vind je, dat wij nu veel verder zijn gekomen?

— Niet veel, maar toch iets.

— Zouden misschien de zes mannen al aangewezen zijn, die met den schat medegaan?

— Ik denk, dat het er zeven zullen zijn.

— Wie zou dan de zevende zijn?

— Sullivan, natuurlijk, de inspecteur, met wien wij het al een paar malen aan den stok hebben gehad.

— Waarom denk je dat? vroeg Charly.

— Ik denk het, omdat die jonge man heel eerzuchtig is en graag spoedig naam zou maken en dus aan alle ondernemingen wil meedoen, waarbij eenige eer te behalen valt. Daar komt nog bij, dat het niet zoo zonderling zou zijn als onze goede Sullivan bij zichzelf redeneerde, dat een zekere Raffles wel eens een aanslag op het goud in den zin kon hebben.

— Daar heb je waarachtig gelijk in! Hij moet bij zichzelf denken, dat er maar één man is, die dat zou aandurven en dat zijn aanstelling als hoofd-inspecteur zoo goed als verzekerd zou zijn, wanneer hij er in slaagde den Grooten Onbekende te arresteeren!

Raffles gaf geen antwoord, maar liep geruimen tijd zwijgend voort.

De beide mannen liepen nu langs het Strand, waar het op dit oogenblik van den dag bijzonder druk was. Eensklaps vroeg Raffles:

— Jij kent immers de Tornycrofft's?

— Ja, ik ben er eenige maanden geleden eens voor je heen geweest, om een paar obligaties te verzilveren en heb toen de beide directeurs zelf gesproken.

— Zijn er twee?

— Ja, twee broeders.

— Oud?

— Minstens een jaar of zeventig.

— Zouden zij op het oogenblik op hun kantoor zijn, denk je?

— Dat zou ik wel denken. Het zijn groote werkezels, zij komen het eerst op het bureau, en doorgaans gaan ze het laatste weg.

Opnieuw verviel Raffles in diep gepeins en Brand begreep, dat hij een of ander plan bedacht, zoodat hij er zich wel voor wachtte, hem in zijn overpeinzingen te storen.

Na eenige oogenblikken vroeg Raffles opnieuw:

— Zij verstrekken immers ook wel geld op juweelen als onderpand?

— Zeker, antwoordde Brand.

Raffles stak de hand in zijn borstzak en haalde er een kleine portefeuille van Marokijnleder uit, die hij behoedzaam opende. Hij nam er een in vloeipapier gewikkeld voorwerp uit en zeide tot Brand:

— Weet je wat daarin zit?

— Ik weet het niet, maar ik denk een of ander juweel.

— Precies, een diamant, ter waarde van een paar duizend pond, die ik toch vroeg of laat wel te gelde zou hebben gemaakt, en die afkomstig is van een kleine expeditie naar Parijs.

— En wat wil je met dien diamant?

— Naar Tornycrofft brengen. Ik wil eens zien, of de kleur van zijn oogen met die van de mijne overeenstemt.

Brand keek Raffles met open mond aan, maar maakte geen enkele opmerking.

— Waar wonen de bankiers? zoo vervolgde Raffles.

— Aan het Strand, een paar honderd passen hier vandaan.

— Mooier kon het niet treffen, laat ons er spoedig eens een bezoek gaan brengen.

Zij liepen nog eenigen tijd zwijgend door, tot zij een groot, pas gebouwd huis bereikten, naast welks deur op een groote marmeren plaat de naam „Tornycrofft Brothers” gegrift stond.

Zij traden binnen en stegen de prachtige breede trap, die naar de kantoorgebouwen van de bank voerde, op. Raffles overhandigde zijn kaartje als Lord Aberdeen aan den portier en deze geleidde de bezoekers naar een fraai gemeubelde wachtkamer, die op dit oogenblik verlaten was.

— Wenscht gij de directeurs zelf te spreken, Mylord? vroeg de portier.

— Ja, goede vriend, antwoordde Raffles, ik stel er prijs op met de beide heeren Tornycrofft persoonlijk te spreken.

De man verwijderde zich en keerde even later terug met de boodschap, dat de directeurs gaarne bereid waren Mylord te ontvangen.

Raffles en Brand volgden den portier door een breede gang naar een zeer hooge deur, die toegang gaf tot het privé-kantoor van de beide beroemde Londensche bankiers.

De beide broeders geleken zeer veel op elkaar, zij hadden beiden een hoog, breed voorhoofd, een vollen, maar spierwitten haardos, en lange witte bakkebaarden, die het prerogaat van iederen Londenschen bankier met eerbied voor zich zelf schijnen te zijn. Hun donkere nog levendige oogen vormden een zonderling contrast met het witte haar.

— Mijne heeren, zeide Raffles, die gedurende het geheele nu volgende onderhoud geen oog van den oudsten bankier afhield, gij moet mij verontschuldigen, dat ik op eenige oogenblikken van uw kostbaren tijd beslag leg, maar ik stond er op, de op zich zelf niet belangrijke zaak, die mij hierheen bracht, met u persoonlijk te behandelen. Ik heb hier namelijk een vrij kostbaren diamant bij mij, die mij is toevertrouwd door een dame mijner kennis, die in tijdelijke verlegenheid verkeert, maar beslist weigert geld te leen te aanvaarden, zij wil dezen steen, waaraan voor haar zeer smartelijke herinneringen verbonden zijn, te gelde maken en verzocht mij hiervoor zorg te dragen, daar zij het tot geen prijs zelve wilde doen.

Raffles had de portefeuille weder uit zijn zak gehaald en daaruit den in vloeipapier gewikkelde diamant gehaald.

— Wilt gij zoo goed zijn, zoo vervolgde hij nu, even met mij aan het raam te treden, opdat gij kunt oordeelen over de waarde van den steen?

De beide bankiers volgden den bezoeker naar het venster, zij stonden nu in het volle licht en Raffles bestudeerde het sprekend gelaat van den oudsten firmant met de grootste aandacht. De ander had den steen in de hand genomen en bekeek hem van alle kanten opmerkzaam.

— Het is inderdaad een kostelijke steen, Mylord, zeide hij.

— Nietwaar?

— En van zoo groote waarde, dat ik het waarlijk niet aandurf een som te noemen, waarvoor wij hem in onderpand willen nemen. Wilt gij ons toestaan een deskundige in den arm te nemen om dien den steen te laten taxeerden?

— Met het grootste genoegen, mijne heeren, antwoordde Raffles haastig. Ik moet hier morgen in de buurt zijn en zal dan gaarne komen vernemen, op welk bedrag men den diamant geschat heeft.

— Maar gij behoeft toch die moeite niet te nemen, Mylord, gij kunt toch een uwer vertrouwde ondergeschikten sturen, zeide de oude Tornycrofft.

— O neen, mijnheer, hernam Raffles, ik wil beslist dat de zaak tusschen ons blijft. Het is voor mij een geringe moeite om morgen persoonlijk even bij u aan te komen.

— Zooals gij wilt, Mylord, hernam Tornycrofft met een diepe buiging.

Hij wikkelde den steen weder zorgvuldig in het vloeipapier, opende de groote brandkast, die

in een der hoeken van het vertrek stond, nam daaruit een kistje, waarin zich reeds eenige andere sieraden bevonden en sloot daar den diamant in.

— Ik zal u een reçu voor de ontvangst schrijven, Mylord, zeide hij, nadat hij de kast weder gesloten had en voor zijn schrijftafel plaats nam.

— Dat is volstrekt overbodig, mijne heeren, zeide Raffles lachend, de firma Tornycrofft is minstens even solide als de bank van Engeland en ik zou u voor geen geld ter wereld de belediging willen aandoen, een reçu van u aan te nemen.

De beide firmanten bogen zonder te antwoorden en Raffles nam afscheid, na te hebben medegedeeld, dat hij den volgende dag in het middaguur terug zou keeren om te vernemen, wat de diamant waard was.

Zijn oogen schitterden vroolijk, toen hij met Brand het bankgebouw weder verliet, en deze begreep wel, dat de plannen van Raffles blijkbaar een vasteren vorm verkregen, en dat hij over hun voortgang niet ontevreden was.

Geruimen tijd liep Raffles zwijgend, somtijds in zichzelf neuriënd voort, tot hij zich plotseling tot zijn vriend wendde met de vraag:

— Doen die Tornycrofft's niet aan paardensport, bijgeval?

— Hoe kom je daar in 's hemelsnaam zoo eensklaps bij? vroeg Brand verbaasd.

— Dat zul je aanstonds wel merken, antwoordde Raffles. Het staat mij nu ineens voor, dat zij een goeden renstal hebben en dat een van hun paarden in de eerstvolgende Derby meeloopt.

— Dat is ook zoo, zeide Brand haastig, die met alles wat op sport betrekking had, volmaakt op de hoogte was. Zij komen de volgende week uit met een jongen vos, „Goldfish III”, een kleinzoon van „Bayard”. Zij hebben het paard van een zoon van den Franschen renstal-bezitter Leblanc overgenomen, en stellen er zich gouden bergen van voor.

— Zoo, zoo! zeide Raffles, dan behoeft ik zeker niet eens te vragen, of er al een portret van hen in een der sportbladen gestaan heeft.

— Ja zeker, riep Brand levendig uit. Nu herinner ik het mij ineens, veertien dagen geleden heeft er in de „The Tattler” een kolossaal groot portret op de eerste pagina van Edward Tornycrofft gestaan, den oudsten firmant.

— Wel, wel, kwam Raffles glimlachend, ik kom langzamerhand waar ik wezen moet. Dat deftige tijdschrift voor het rijke Engelsche publiek heeft zijn redactie-bureaux geloof ik ook al op het Strand, is het niet zoo?

— Ja, maar dan zouden wij weer terug moeten, zeide Brand, maar hier is een groote boekwinkel, als je soms dit nummer wilt hebben, ben ik zeker, dat je het hier wel zult vinden.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren, zeide Raffles.

Zij traden binnen en Raffles vroeg den toesnellenden winkelbediende om een nummer van „The Tattler” van veertien dagen geleden.

De jonge man bedacht zich even, snuffelde in een grooten stapel tijdschriften en trok er na eenig zoeken het gevraagde nummer tusschen uit.

— Gij treft het, mijnheer, zei hij, het is het laatste nummer dat wij nog hebben.

Raffles wierp een snellen blik op het tijdschrift en zag dat het portret van den bekenden bankier bijna levensgroot op de eerste pagina stond afgebeeld. In een klein medaillon in den rechter bovenhoek bevond zich de afbeelding van „Goldfish III” met den beroemden Engelschen jockey O'Neill in het zadel.

Raffles vouwde het tijdschrift op en stak het in zijn binnenzak. Hij betaalde en beide mannen verlieten den winkel en mengden zich weer in het gewoel.

— Ben je tevreden? vroeg Brand lachend.

— Buitengewoon tevreden, zeide Raffles, wiens oogen schitterden.

— En ga je werkelijk morgen nog naar den bankier toe?

— Zonder eenigen twijfel. Ik houd van menschen met donkere oogen en spierwit haar, die hebben altijd iets aantrekkelijks voor me gehad.

— Die voorliefde voor oude bankiers van jou schijnt al van heel jongen datum te zijn, merkte Brand spottend op. Ik heb nooit geweten dat die heeren zelf zoo bijzonder in je smaak vielen.

— Wel, als ze er uitzien als deze brave geldmannen, hernam Raffles.

Zoo pratend, hadden zij Piccadilly Circus bereikt. Zij namen hier een auto en lieten zich naar hun huis in Cromwell Street brengen.

Toen zij eenigen tijd onderweg waren, vroeg Raffles, die onophoudelijk over het plan scheen na te denken:

— Kun jij je er in denken, dat je een groot bankier was?

— Wel, met eenige moeite zie ik er kans toe, zeide Brand lachend.

— Kun je je verder voorstellen, dat je een zending gouden staven ter waarde van veertig duizend pond sterling naar een andere stad zou moeten zenden?

— Als je er bepaald op staat — zeker!

— Vertel me dan eens wat je doen zou!

Brand dacht even na en zeide toen:

— Ik zou me zeer waarschijnlijk verzekeren van de hulp van de politie, zoodat ik tegenover den ontvanger en mezelf verantwoord zou zijn.

— Bravo! Dat is logisch geredeneerd en dat heeft de firma Tornycrofft dan ook gedaan naar wij weten. Maar hoe zou jij nu aan de politie-autoriteiten het verzoek hebben gericht om een gewapend geleide.

— Dat wordt lastiger, zeide Brand met een gewichtig gezicht, terwijl hij nadenkend zijn neus wreef. Ik zou het, als ik me niet vergis, op

vier manieren kunnen doen. Namelijk: per telegram, per brief, per telefoon en onder vier oogen!

— Je stelt de zaak zoo helder als het maar kan, riep Raffles uit. En zeg me nu verder eens, aan welke methode je de voorkeur zou geven.

Brand dacht opnieuw na.

— Als ik zou seinen, merkte hij op, dan zou ik zelf naar het telegraafbureau moeten loopen, omdat ik zoo'n telegram voor geen geld ter wereld aan een ondergeschikte mede zou geven. Ik zou verder den telegram-beambte, die het telegram overneemt, willens of onwillens in het geheim moeten nemen. Die beambten zijn weliswaar door een eed of belofte gehouden om geen dienstgeheimen te openbaren, maar je weet toch nooit, of je toevallig iemand treft, die toch op het punt staat te worden ontslagen en zijn voordeel zou willen doen met den inhoud van het telegram.

Raffles knikte toestemmend.

— Ik geloof wel dat je redeneering juist is, zeide hij. Verder?

— Per telefoon zou mij nog minder wenschelijk voorkomen, zoo vervolgde Brand, daar komen ook tusschenpersonen bij te pas en als ik wat hard praat, kan men mij op mijn kantoor hooren, terwijl ik volstrekt niet weet, of de ware Jozef wel aan het andere eind van de lijn naar me staat te luisteren.

— Juist! riep Raffles uit.

— Er blijven dus nog slechts twee wegen, per brief en mondeling! De brief kan wegraken of door onbevoegde handen worden opengemaakt — een gesprek onder vier oogen is stellig het meest betrouwbare en ik geloof dan ook wel, dat ik mijn mededeeling mondeling aan de betreffende autoriteiten zou doen.

— Prachtig, riep Raffles uit. En die autoriteiten zijn in dit geval?

— De hoogste beambten van Scotland Yard — Baxter of Sullivan. En daar ik als bankier maar al te goed zou weten, wat mijnheer Baxter als politieautoriteit waard is, zou ik mij bepaald wenden tot inspecteur Sullivan, die reeds meer malen volgens de verslagen in de bladen, blijken van groote scherpzinnigheid heeft gegeven.

— Mooi zoo, riep Raffles, we zijn dus aan het eind. Hoogstwaarschijnlijk heeft een van de Tornycroffts en wel meer speciaal de oudste firmant gisteren of vandaag onzen vriend Sullivan in hoogst eigen persoon medegedeeld, welken dag, wanneer en van welk station de trein naar Manchester vertrekt, die de gouden staven zal vervoeren. Ik heb dat al dadelijk gedacht en nu ook jouw redeneering daarop uitloopt, moeten we het er voorloopig voor houden, dat die opvatting juist is. Blijkt ze verkeerd te zijn geweest, dan kunnen we in ieder geval nog wel wat anders probeeren.

Op dit oogenblik hield de auto voor het huis in Cromwell Street stil.

Beide mannen stapten uit en traden het huis binnen, nadat Raffles den chauffeur had betaald.

— Ik heb den indruk gekregen, alsof je al een of ander plan had beraamd, Edward, zeide Brand, toen zij de bibliotheek binnen traden. Ik wil niet onbescheiden zijn en je met vragen lastig vallen, maar je kunt me toch wel vast zeggen of je vorderingen denkt te hebben gemaakt.

— Dat geloof ik wel, Brand, antwoordde

Raffles. De dag is niet vruchteloos geweest en ik hoop dat thans onze voorbereidingen met goed gevolg zullen worden bekroond.

— Wat ga je nu doen?

— Een beetje in „The Tattler” lezen.

— Maar dat blad heb je vroeger nooit in handen genomen.

— Dat is ook zoo, maar toen stond ook het portret van den ouden Tornycrofft er niet in, antwoordde Raffles met een raadselachtig glimlachje om de dunne lippen.

HOOFDSTUK IV.

DE VOORBEREIDING VAN HET PLAN.

Twee dagen later zat Brand alleen in de bibliotheek, toen Gaston binnenkwam met een visitekaartje. Brand wierp er een blik op en riep verbaasd uit:

— James Tornycrofft, wat zou die van mij willen? Vraag of mijnheer de bankier wil binnen komen, Gaston, zoo vervolgde hij.

De oude bediende verliet het vertrek.

Even later ging de deur weer open en trad de bekende bankier binnen.

Brand was opgestaan en trad Tornycrofft hoffelijk tegemoet.

— Mijnheer Tornycrofft, zeide hij, gij zult het gedurende eenige oogenblikken met mijn gezelschap voor lief moeten nemen, want tot mijn spijt is Lord Aberdeen niet aanwezig. Gij komt zeer waarschijnlijk naar aanleiding van de zaak met den diamant.

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer, zeide Tornycrofft, een gouden pincenez op zijn zwaren neus plaatsend.

— Wanneer uw tijd kostbaar is, mijnheer Tornycrofft, zeide Brand, terwijl hij den bezoeker een stoel aanbood, dan zou ik u gaarne van dienst willen zijn. Misschien kunt gij mij wel mededeelen wat gij Mylord te zeggen hadt.

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik, mijnheer, zoo vervolgde de bankier. Ik heb reeds meermalen gehoord dat gij volkomen in het vertrouwen zijt van Lord Aberdeen, en dat men alle zaken even goed met u als met hem kan bespreken. Gij zoudt mij om te beginnen zeer van dienst kunnen zijn, indien gij mij even het adresboek zoudt willen geven, dat ik daar in de kast zie staan.

Brand vond het verzoek wel wat zonderling, maar hij haastte zich toch, het zware adresboek te gaan halen. Hij keerde er mede terug en wilde het met een hoffelijke opmerking aan den bezoeker overhandigen, maar de woorden bleven hem in de keel steken.

De bankier, die toch spierwit was binnengekomen, vertoonde thans ravenzwart haar, dat den secretaris niet onbekend voorkwam!

— Edward! riep hij in de hoogste verbazing uit, terwijl hij het zware adresboek uit de handen liet vallen. Ben jij het waarlijk?

— In levenden lijve, antwoordde Raffles lachend, terwijl hij opstond en op zijn vriend toeging. Het doet mij genoegen te zien dat mijn vermomming zoo goed geslaagd is!

— Goed geslaagd! Zij is voortreffelijk, meesterlijk. Ik had dagenlang in je gezelschap kunnen zijn, zonder te weten dat jij niet James Tornycrofft, maar heel iemand anders was. Je uiterlijk, je houding, je stem, zelfs de kleinste gebaren zijn zoo uitnemend nagebootst, dat de brave bankier zelf moeite zou hebben om de twee Tornycroffts uit elkaar te houden.

— Zooveel te beter, want het is van gewicht, dat ik zoo veel op den bankier gelijk, dat ieder een mij voor hem aanziet — onder anderen de heer Sullivan, de jonge inspecteur van Scotland Yard.

Brand keek Raffles gedurende eenige oogenblikken zwijgend aan.

Er scheen een licht voor hem op te gaan.

— Nu geloof ik dat ik langzamerhand begin in te zien, waartoe die verkleedpartij dient! riep hij uit. Sullivan heeft uit den mond van den ouden bankier zelf de inlichtingen aangaande het vervoer van de gouden staven vernomen en nu ben jij voornemens hem nog eens te overheeren, of hij zijn lesje nog wel goed kent.

— Zoo is het, stemde Raffles lachend toe.

— Maar dan moet je mij toch één opmerking veroorloven.

— Ga je gang!

— Je kunt niet dan op het allerlaatste oogenblik met Sullivan spreken, want als het toeval wil, dat hij daarna nog eens met den echten Tornycrofft te doen krijgt, dan ligt natuur-

lijk je heele mooie plan in het water.

— Dat geef ik je volmondig toe! En dat is dan ook de eenige zwakke plek in mijn plan. Dit namelijk, dat ik niet precies weet wanneer de staven zullen worden vervoerd, maar ik kan er wel ongeveer naar raden, en de rest moesten we nu maar aan ons goed gesternte overlaten. Ik heb je al eens gezegd, dat ik het onwaarschijnlijk acht, dat men de staven nog lang zal hier laten, nadat de tentoonstelling voor het publiek gesloten is.

En nu zal ik me maar weer gaan verkleeden, want het plan kan op het oogenblik toch nog niet ten uitvoer worden gebracht.

— Maar daar bedenk ik iets, vervolgde Brand.

— Ik geloof, dat we allebei hetzelfde denken, zeide Raffles kalm.

— Als we den echten Tornycrofft beletten om nog met Sullivan te spreken, dan zou alles in orde zijn.

— Ja, iets dergelijks heb ik ook bedacht, hernam Raffles. Maar dat maakt ten eerste de zaak heel ingewikkeld. Ten tweede hebben we niet veel tijd en ten derde is er nog al gevaar aan verbonden, misschien zouden we bij een volgende gelegenheid iets dergelijks kunnen toepassen!

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek en begaf zich naar zijn slaapkamer om zijn vermomming af te leggen.

Een half uur later trad hij de bibliotheek weder binnen en niemand zou in hem den rijken ouden bankier van zooeven herkend hebben.

Toen hij binnen kwam, vond hij Brand verdiept in de studie van de groote spoorwegkaart van Zuid-Westelijk Engeland.

— Ik zie met genoegen, dat je hart voor de zaak hebt, merkte Raffles lachend op, heb je jezelf al eenig denkbeeld gevormd, waarop wij het goud het best kunnen benaderen?

— Als je de waarheid wilt weten, neen Edward, ik heb er niet het flauwste begrip van! Wel ben ik ervan overtuigd, dat je de zaak tot een goed einde zult brengen, omdat ik dat nu eenmaal van je gewend ben, maar hoe je het denkt te doen, daarvan heb ik niet het geringste vermoeden.

— Laat ik je eerlijk zeggen, dat ik dat tot gisteren ook nog niet had, hernam Raffles. Maar sinds dien heb ik de helft van het plan uitgewerkt en voor de andere helft zullen wij nog vandaag den weg naar Manchester moeten opgaan. Het goud blijft nog twee dagen tentoongesteld en de tijd dringt dus.

— Wil je de auto gebruiken, of met den trein gaan?

— Ik wil zoover ik kan van de auto gebruik maken, omdat ik die kan laten stilstaan waar en wanneer ik verkies. Jij weet natuurlijk ook wel, dat de breede straatweg naar Manchester voor een zeer groot gedeelte naast de spoorbaan

loopt, zoodat we die goed in oogenschouw kunnen nemen en bestudeeren.

— Dan zal ik mij maar dadelijk aankleeden, riep Brand opgewekt uit. Jouw werkkraft heeft een aanstekelijken invloed. Ik ben dadelijk tot je dienst.

— Kleed je wat deftig aan, zeide Raffles, want wij mogen niet den minsten argwaan wekken.

— Ik zal er om denken, zeide Brand.

Hij verliet het vertrek en Raffles hoorde hem fluitend de trap op loopen.

Hij boog zich op zijn beurt over de groote spoorwegkaart en mompelde na eenigen tijd in zichzelf:

— Alles wat ik noodig heb, is een zeer lange wissel en een lorry, de rest zou met een weinig stoutmoedigheid en een beetje geluk zoo goed als van zelf gaan.

Hij liep naar de tafel, die aan het raam stond en drukte op den electrischen knop die zich op den rand daarvan bevond.

Bijna onmiddellijk trad de oude kamerdienaar, Gaston binnen.

— Wat doet Henderson op het oogenblik, Gaston? vroeg Raffles.

— Hij maakt de groote auto schoon, Mylord, die nog al geleden heeft van den rit van gisteren.

— Is hij er lang mede bezig?

— Een uur ongeveer, Mylord.

— Dan moet hij wel bijna gereed zijn. Zeg Henderson, dat hij benzine bijvult en zorgt, dat de wagen binnen tien minuten voor de deur staat. En jij, Gaston, vul een der pic-nic-manden met een goede lunch en zet die in den wagen. Haast je wat!

De oude kamerdienaar boog en ging heen.

Even daarna trad Brand weder binnen, geheel voor de reis gekleed.

De beide vrienden beraadslaagden nog eenigen tijd over den weg, dien ze zouden volgen en verlieten toen het huis, voor welks deur, precies op tijd, de kolossale grijze auto van Lord Lister wachtte.

Ernaast stond de reusachtige chauffeur Henderson op post.

— Waar gaan wij heen, Mylord? vroeg hij eenvoudig, toen Raffles en Brand zich gereed maakten om in te stappen.

— Naar Manchester, Henderson, antwoordde Raffles.

— Goed Mylord, hernam de chauffeur, zoo kalm alsof men hem bevolen had naar Richmond te rijden.

— Rijd echter niet te snel, want wij moeten een en ander in oogenschouw nemen, Henderson.

Langzaam, of liever gezegd niet bliksemsnel rijden, was voor hem een vreeselijke bezoeking.

Hij voegde zich echter in het onvermijdelijke en nam zuchtend achter het stuurwiel plaats.

De wagen kwam in beweging en reed den weg naar Birmingham op.

— Nu zou het onaangenaam zijn, Edward, zeide Brand, toen zij eenigen tijd onderweg waren, als de weg, dien wij nu volgen, niet genomen zal worden door den trein, die de gouden staven vervoert.

— Dat is maar in zekeren zin waar, mijn waarde, want naar Birmingham voert, gelukkig voor ons, slechts één groote spoorlijn, die over Stratford. Er is ook een lijn die over Biedford gaat, maar dat is een groote omweg, en ik heb trouwens in het spoorboekje nagezien dat die trein niet verder gaat naar Birmingham, dat de internationale sneltreinen den weg volgen, dien ik het eerste aangaf. Dat wil zeggen, over Stratford, Wolverton, Daventry, Rugby en Coventry.

— En hoe lang doet de trein er ongeveer over tot Birmingham?

— Ruim twee en een half uur.

De auto reed op dit oogenblik op een prachtige breedten weg, door het Graafschap Buttingham. Ter linkerzijde liepen de glinsterende staven van den spoorweg.

— Ik behoef zeker niet de vraag te stellen, of hier overal dubbel spoor is, merkte Charles op.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles, vergeet niet dat de lijn langs de grootste plaatsen van Engeland loopt. Hier en daar is dit spoor zelfs viervoudig, twee sporen voor de opgaande en twee voor de neergaande lijn. Maar daaraan heb ik niets, want dat wijst op een druk verkeer, en dat kan ik juist niet gebruiken.

Raffles nam nu de spreekbuis ter hand die naast den zetel van den chauffeur uitkwam en riep:

— Je rijdt nog te hard, Henderson.

De chauffeur trok een gezicht alsof men hem het hart uit het lichaam trok, maar matigde den gang van den geweldigen wagen.

Toch reden zij nog zoo snel, dat zij binnen zeer korten tijd het stadje Berkhamstead hadden bereikt, dat op ongeveer veertig kilometer van de wereldstad is gelegen.

— Het is een merkwaardige kerel, zeide Raffles hoofdschuddend. Als hij zijn zeventig kilometer per uur niet kan rijden, dan is hij diep ongelukkig.

— Het is een groot geluk, dat hij bij jou in dienst is gekomen, Edward, en bijvoorbeeld niet bij een van de Londensche motorbusmaatschappijen is terecht gekomen — ik geloof, dat het aantal ongelukken in de hoofdstad van het land een paar honderd procent meer zou bedragen!

Plotseling greep Raffles den arm van Brand en riep tegelijkertijd door de spreekbuis:

— Stoppen, Henderson!

De auto stond stil.

Raffles opende het portier, trad naar buiten en wenkte Brand hem te volgen.

— Henderson, zoo wendde hij zich tot den chauffeur, wacht hier totdat wij terugkomen.

De chauffeur knikte, ten teken dat hij het verstaan had. De bevelen van zijn meester waren

steeds zoo duidelijk en kort, dat het ook nimmer noodig was, zich de beteekenis daarvan nog eens nadrukkelijk te doen uiteen zetten.

Raffles nam Brand onder den arm en liep langzaam met hem langs de rij zware boomen en de heg, die op eenigen afstand van het zoo-even genoemde plaatsje langs den spoordijk liepen.

Een vredige rust heerschte alom.

Schijnbaar eindeloos strekte de kaarsrechte weg zich voor hen uit. Aan weerszijden daarvan bevonden zich uitgestrekte weiden, hier en daar verlevendigd door een klein boerenhuisje.

Aan gene zijde van de spoorbaan strekten zich eveneens de vette weiden uit, zoover het oog reikte.

De beide vrienden liepen gedurende eenige oogenblikken zwijgend door. Toen vroeg Brand:

— Waarom ben je eigenlijk uitgestapt, Edward? Heb je iets ontdekt?

— Ik geloof van wel. Kijk daar eens voor je uit!

— Ik zie niets dan een kaarsrechten weg, die zoo verlaten is als een woestijn.

— Neen, op de spoorlijn, daarginds, aan je linkerhand!

Raffles strekte de hand voor zich uit en wees naar een donker voorwerp dat zich op eenigen afstand van de spoorbaan bevond.

— Kun je zien wat dat is?

Brand kneep de oogen even dicht en zeide toen:

— Jawel, het is een lorry!

— Als dat werkelijk een lorry is, Brand, en ik voor mij twijfel er niet aan of we zien daar een van die kleine, platte wagentjes op vier wielen, die dienen om bouw materiaal, arbeiders en inspecteurs over te brengen, dan bevinden mijn plannen zich alweer in een verder stadium.

— Wilde je dan die lorry gebruiken? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, mijn jongen, althans als zij zich daar nog bevindt op den dag waarop de gouden staven vervoerd worden en als dat zoo is, dan zullen wij weer eens een gevaarlijk kunststukje moeten uithalen, van welks gelukken ook het welslagen van ons plan zal afhangen.

Brand, die steeds naar het kleine wagentje gekeken had, riep nu uit:

— Ik geloof, dat het een motor-lorry is!

— Dat zou prachtig zijn, zeide Raffles opgewonden, maar ik geloof dat je je vergist. Het is een van die kleine wagentjes, die met behulp van een hefboom, als van een brandspuit, in beweging worden gebracht.

Zij liepen nog een honderdtal schreden verder, tot zij het punt waren genaderd, waar de trolley, eenzaam en verlaten als een klein, gestrand vaartuig, op de rails stond.

Raffles nam de omgeving met de grootste aandacht op. Hij knikte goedkeurend en floot tusschen de tanden.

— Dat ziet er goed uit! mompelde hij.

— Je schijnt niet ontevreden te zijn? vroeg Brand lachend.

— Integendeel! Het lijkt er veel op, alsof het lot dit alles zoo voor ons heeft ingericht!

— Ik moet je bekennen dat ik de onderdeelen van je plan nog niet vermoed, ofschoon ik wel geloof, het in hoofdzaak te doorzien!

— Let dan eens op! Zie je, dat de trolly even voorbij het begin van een wissel op een zijlijn staat?

— Ja! En dat is natuurlijk, want het op- en neergaande spoor moet vrij blijven op zoo'n drukke lijn!

— Juist! Die zijlijn nu lijkt mij zeer lang! Kom, laat ons nog eens doorloopen, om eens te zien, waar zij zich weder met de hoofdlijn vereenigt! Tel je passen eens!

Zwijgend liepen zij verder, steeds langs de greppel, die hen van de spoorbaan scheidde, het oog op de lijn gericht.

Na ongeveer tien minuten loopens, stonden zij beiden tegelijk stil.

— Daar neemt de hoofdlijn het zijlijntje weder op! riep Raffles uit. Waarschijnlijk is het een stuk van een oude lijn, die men heeft laten liggen om bij troepenconcentraties of manoeuvres als ontladingsspoor voor de troepen te kunnen dienen! Hoeveel stappen heb je gemaakt?

— Elf honderd drie en dertig!

— Ik elf honderd zeven en tachtig! Laat ons maar zeggen twaalf honderd. Tegen drie stappen op de twee meters maakt dat ongeveer 800 meters! En daar de trein hier ongeveer 16 meters in de seconde aflegt, hebben wij 50 seconden den tijd, om van de trolly op den trein te komen.

— Ik kan je berekening heel goed volgen, maar ik ben nieuwsgierig, hoe je dat denkt te doen!

— Laten we terugloopen, dan zal ik het uitleggen!

De beide vrienden keerden op hun schreden terug.

— Weet je, welke snelheid je met zoo'n trolly kunt halen? zoo begon Raffles.

— Ik schat een meter of zeven per seconde.

— Je bent er bijna — acht meter! Welnu, als men van een voertuig met een snelheid van 8 meter overgaat op een met een vaart van 16 meter, dan is dat niet anders dan wanneer men, hard loopende, op de electische tram springt! Ben je dat met mij eens?

— Jawel — al zal het gevaar grooter zijn!

— O, het gevaar! kwam Raffles minachtend. Dat moeten we bij dergelijke ondernemingen uitschakelen! Het is de vraag of het mogelijk is — en dat is het!

— Toegegeven!

— Welnu, volg mij dan goed! Zoodra wij den trein zien naderen — — —

— Hola! Wacht eens even! viel Brand hem

lachend in de rede. Zoover zijn we nog niet! Hoe komen we aan die trolly?

— Daarover moeten wij, als spoorwegwerkers, toch waken.

— Wie? Zijn wij — — ?

— Spoorwegarbeiders! Welzeker — wij zijn al zooveel geweest! Zouden wij nu niet eens spoorwegarbeiders kunnen zijn? Het beroep is je toch niet te min, hoop ik?

Brand barstte in lachen uit.

— Heelemaal niet! riep hij uit. Ga maar door! Ik begin te gelooven dat het zal gaan!

— Ik twijfel er geen seconde aan! En ik hervat dus mijn onderricht: zoodra we den trein zien naderen, brengen wij onze trolly zoo vlug we kunnen in beweging, zorg dragend dat de trein ons ongeveer half weg den wissel achterhaalt. Je volgt me?

— Met de meeste spanning!

— Kun jij een lasso hanteeren?

— Een weinig!

— Ik ken het, als ik mijzelf zooveel lof mag toezwaaien, voortreffelijk! Welnu, wij nemen een lasso mee — — —

— En lasseeren den machinist!

— Hola — nu loop je weer te hard van stapel! Neen, wij laten den trein voorbijgaan tot de laatste wagen naast ons is — jij houdt de trolly uit alle macht in vaart — ik neem de lasso, in dit geval een sterk touw, met een van die kleine ankertjes met zes punten, zooals men ze wel in motorsloepjes gebruikt, aan het eind — en slinger die tusschen een van de veeren, waar het ankertje hier of daar wel zal blijven pakken. En weet je wat er dan gebeurt?

— Dan breken we onzen nek!

— Dat hoop ik niet! Wij vieren het touw, dat wij heel stevig aan een windas met een pal zullen bevestigen, juist zoover, tot de voorzijde van onze trolly precies gelijk komt met de buffers van den laatsten wagen. En als de zijlijn in het hoofdspoor overgaat —

— Zal de trein zelf de moeite nemen ons achter zich op sleeptouw te nemen! riep Brand met schitterende oogen uit.

— Je bent er! Van de trolly op de buffers, en vandaar op het dak van den achtersten wagen te klimmen, zal voor mannen als wij kinderspel zijn.

— Maar vervolgens?

— Vervolgens kruipen wij over de wagen-daken naar den geblindeerden goederenwagen. Ik zal mij voorzien van een sterke stalen bus, die een zeker gas van mijn eigen vinding bevat, dat een zeer krachtige, snel werkende, bedwelmende uitwerking heeft, en door zijn specifiek gewicht tot op den bodem van den wagen zal dalen.

— Maar hoe krijg je dat gas in den wagen? vroeg Brand.

— Ik zal een stel van onze boren meenemen,

die zooals je wel zult weten door het dikste staal gaan.

— Maar zullen ze het geluid van het boren niet hooren?

— Daar is geen kwestie van. De trein maakt zoo'n geraas, en vooral vlak achter de locomotief, dat het geluid van een boor niet is te hooren.

— Maar ze zullen het boorsel op hun hoofd krijgen! riep Brand uit.

— Dat kan ik vermijden, door in een van de hoeken te boren, hernam Raffles.

— En als de politiemannen en de eventueele andere personen, die in den wagen zijn, bedwelmde zijn, wat dan?

— Dan laten wij ons eenvoudig van het dak op de treeplank zakken, openen de deur, werpen de kist in de auto die ons zal volgen en verdwijnen er mee.*

— Jij vertelt dat nu alles alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, zeide Brand, terwijl hij zich achter het oor krabde, maar ik moet je eerlijk verklaren, dat ik de bezwaren niet licht tel.

— Geloof je soms dat ik dat doe? vroeg Raffles kalm, en toch gevoel ik, dat ons plan zal slagen! Op een andere wijze zal het niet gaan.

— Maar we kunnen toch niet van een in vollen vaart zijnden trein springen? hernam Brand.

— Ten eerste hebben we dat wel eens meer gedaan, en ten tweede zal ik wel zoo lang wacht-

ten, tot de trein vaart heeft moeten minderen voor het eerstvolgende station.

— Maar zullen we den tijd hebben?

— Ruimschoots, als we niet treuzelen! Van de plek waar we hier staan tot het eerstvolgende groote station, dat wil dus zeggen tot Rugby, is minstens een uur sporens.

Op dit oogenblik waren ze weder tot de auto teruggekeerd, waar Henderson met de kalmte van een Indischen fakir op hen stond te wachten.

— Nu kun je wel weer terugrijden, Henderson, zeide Raffles.

— Moet ik hetzelfde slakkengangetje rijden, Mylord? vroeg de chauffeur.

— Lieve hemel, Henderson, de wagen heeft toch minstens vijfenveertig kilometer gereden! riep Brand uit, noem je dat een slakkengang?

— Mijnheer Brand, voor kindervagens is het een sneltreinvaart, maar voor een auto, die honderdtwintig kilometer kan halen is het een sukkeldrafje, bromde Henderson.

— Nu, stel je maar gerust, zeide Raffles lachend, je kunt nu wel vlugger rijden, want we hebben haast om in Londen terug te zijn.

— Zoo mag ik het hooren, Mylord, riep de brave chauffeur verheugd uit. Het is zonde om een wagen als de onze zoo te laten treuzelen.

De twee vrienden stapten in en even later vloog de auto in duizelingwekkende vaart over den breeden straatweg naar de Engelsche hoofdstad terug.

HOOFDSTUK V.

RAFFLES WINT INFORMATIES IN.

Twee dagen later werd de tentoonstelling van de gouden staven van den Radjah van Cowpur gesloten en kwam er een weinig kalmte op de redactie-bureaux van de bladen, die vier dagen lang lofliederen hadden gezongen over dezen schat en over dengeen, die hem had geschonken.

Op den ochtend van dien vierden dag zeide Raffles tot Brand, toen zij aan het ontbijt zaten:

— Ik geloof dat nu de tijd nadert, mijn waarde; ik heb zooeven in de „Times” gelezen, dat de tentoonstelling hedenmiddag om zes uur gesloten wordt. We mogen het er gerust dus voor houden, dat de gouden staven vannacht op de Bank van Engeland bewaard zullen worden en morgenochtend naar hun bestemming zullen worden gezonden.

— We moeten echter zekerheid hebben, Edward.

— Dat moeten we; als we het uur van vertrek niet op een minuut af weten, kunnen we de taak evengoed laten varen. Ik heb den spoorweggids

bestudeerd en gezien dat er een trein naar Manchester is, die hedenacht om half een vertrekt, en de volgende die morgenochtend om zeven uur 15 minuten gaat, en dan weer een precies twaalf uur. Dat men den schat des nachts vervoert, acht ik uitgesloten, omdat het gevaar van berooving dan natuurlijk veel grooter is. Er blijven dus over de treinen van 7.15 min. en van 12 uur, later zal het vertrek ook wel niet plaats hebben, omdat het goud dan na het vallen van de duisternis in Manchester zou aankomen.

— Je redeneering laat aan duidelijkheid niets te wenschen over, zou ik zeggen, maar nu weet je het station nog niet.

— Dat is te zeggen, als de trein den kortsten weg volgt, dan moet hij van Victoria-station vertrekken. Maar ook in dit opzicht wil ik zekerheid hebben en daarom zal ik vanavond zoo laat mogelijk onzen vriend Sullivan een bezoek gaan brengen.

— Nu ik je gezien heb in je vermomming,

twijfel ik geen oogenblik of je zult er succes mede hebben, maar toch zou ik je aanraden de grootste voorzichtigheid in acht te nemen. Het mag waar zijn, dat we Sullivan tot dusver hebben weten te overwinnen, maar aan den anderen kant kun je onmogelijk ontkennen, dat hij zeer schrander is en ons al eenige keeren het vuur zeer na aan de schenen heeft gelegd.

— Dat is ongetwijfeld waar, en ik wil mijn vijand de eer geven die hem toekomt; Sullivan is een van onze gevaarlijkste tegenstanders!

Met deze woorden stond hij op en begaf zich, gevolgd door Brand, naar de bibliotheek.

Hier gingen zij in het spoorboek nog eens nauwkeurig de uren van vertrek en den duur van de verschillende trajecten tusschen de groote steden na en maakten daarvan nauwkeurig aantekeningen.

Toen dit geschied was, ging Raffles naar een vak in den muur, dat hij met een zonderling gevormden sleutel opende en haalde daaruit een cylindervormige bus van omstreeks een decimeter hoog, die van onderen voorzien was van een soort kraan, zooals men die ook wel aan gastoestellen ziet en die bestemd zijn om er een elastieken slang aan te bevestigen.

— Is dat het gasreservoir in kwestie? vroeg Brand, terwijl hij de bus niet zonder wantrouwen bekeek.

— Ja! Je kunt gerust wat dichterbij komen, want zij is op het oogenblik nog leeg.

Raffles schroefde het deksel van de bus af en nu zag Brand dat de wanden een groote dikte hadden.

— Ik vermoed, dat je het gas onder zeer sterken druk erin perst, zeide hij, anders kan ik me de dikte van de wanden niet verklaren, evenmin als het feit, dat dit kleine reservoir genoeg gas zal bevatten om een goederenwagen te vullen.

— Dat heb je juist opgemerkt. Het gas, dat ik in mijn laboratorium vervaardigd heb, wordt onder een drukking van 10 atmosferen in deze bus geperst en als het vrij wordt, vult het een ruimte van 20 kubieken meter. Als ik je nu zeg, dat ik aan een kubieken meter ruim voldoende heb om een menschelijk wezen zeer snel te bedwelmen, dan zul je wel willen gelooven, dat wij hier een probaat middel hebben!

— Wanneer ga je de bus laden?

— Aanstonds. Ik wil alles gereed hebben, voordat ik naar Sullivan toe ga.

— Kan ik daarbij toezien? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Natuurlijk kun je dat, maar dan moet je je eerst van het gasmasker voorzien, dat ik je straks zal geven, het zou ons leelijk opbreken als we ons niet wapenden tegen den invloed van dit goedje.

— Is het doodelijk?

— Alleen wanneer het in zeer groote hoeveelheid en lang achtereen wordt ingeademd. Zijn beste hoedanigheid is, dat het bijna spontaan

werkt. Eenige seconden nadat men het heeft ingeademd, is men niet meer in staat een lid te verroeren en enkele oogenblikken daarna treedt een algemeene bewusteloosheid in.

— En wat heb je daar nog meer in die kast? vroeg Brand, terwijl hij op het vak toetrad.

— De beroemde lasso, riep Raffles uit.

Brand nam het voorwerp in de hand en bekeek het nauwkeurig.

Het touw was ongeveer anderhalve centimeter dik en van het sterkste soort. Aan het eene eind eindigde het in een klein stalen ankertje, met zes weerhaken en aan het andere in een sterken, stalen ring.

— Waar dient die ring voor? vroeg Brand.

— Daarmee wordt het touw op den trommel van den kleinen kaapstander bevestigd, die zich op de lorry bevindt.

— Maar daar valt me iets in, riep Brand plotseling uit. Weet je wel zeker, dat het wagentje daar nog steeds op dezelfde plaats zal staan?

— Brand, zeide Raffles bedaard, als ik dat niet zeker wist, dan zou het maar het beste zijn mij onmiddellijk in een besjeshuis te laten opsluiten. Je moet toch zelf begrijpen, dat ik daar naar geïnformeerd heb! Ik heb gisteren navraag gedaan en toen vernomen dat de ballast op den spoorwegdijk vernieuwd wordt en dat de lorry manden met grind en andere materialen naar de plek moet brengen, die hersteld moet worden. Met die reparatie zijn nog minstens acht dagen gemoeid, zoodat we tijd in overvloed zouden hebben, als de staven van dien zotten Radjah eens niet morgen werden overgebracht.

— Je moet me mijn opmerking maar vergeven, zeide Brand, wel wat benepen, het is nog al vroeg in den morgen en ik ben zeker nog niet heelmaal wakker. Ik had het uit mezelf moeten begrijpen, dat wij niet konden handelen, als je niet zeker wist, dat het wagentje zich daar voorloopig zou bevinden.

Raffles klopte zijn vriend lachend op den schouder, nam de metalen bus op en zeide:

— Kom, ga mee naar het laboratorium, dan zullen we dit voorwerp eens even gaan vullen.

— Waar denk je het eigenlijk te laten? vroeg Brand. Je zult allebei je handen vrij moeten hebben. Ten eerste om den hefboom van de lorry in beweging te brengen, ten tweede om het touw te hanteeren.

— Dat heb ik natuurlijk ook bedacht! Zie je deze twee ringen boven aan de bus? Daar bevestig ik een riem aan, die ik om mijn middel vastmaak en over de bus heen komt mijn werkblouse.

— Uitstekend, riep Brand uit.

Zij waren de trap afgedaald, staken de vestibule over, gingen door de tuindeur het kleine park in, dat zich achter het huis uitstreckte en betraden een uit steen opgetrokken tuinhuis, waarvan Raffles de deur zorgvuldig achter zich sloot.

Door op een verborgen knop te drukken, opende hij een der groote platte zerken, waarmede het tuinhuis bevloerd was, zoodat de ingang van een smalle steenen wenteltrap zichtbaar werd.

De twee vrienden daalden deze trap af, nadat Raffles zijn elektrische zaklantaarn aangeknipt had.

Nadat zij dertig treden waren afgedaald, bereikten zij een kelder, waar Raffles door wederom op een met de grootste zorgvuldigheid verborgen knopje te drukken, een geheime steendeur in den wand opende, die toegang gaf tot het onderaardsche laboratorium.

Door een lange schacht, die uitkwam te midden van een boschje heesters, stond deze geheimzinnige werkplaats in verbinding met de buitenwereld.

Raffles tastte met de hand naast de deur en een oogenblik later was het ruime laboratorium daghelder verlicht.

Overal stonden distilleerbuisen, retorten, overhaalkolven, kruiken met allerlei hel gekleurde stoffen, gasbranders en reageerbuisen.

In een der hoeken bevond zich een elektrische oven, waarin een hitte van bij de twee duizend graden ontwikkeld kon worden.

Tal van maatglazen en bekers, glazen trechters en stopflesschen stonden op een met een glasplaat bedekte groote tafel, die op zware pooten rustte.

Een kast aan den muur was eveneens gevuld met allerlei voorwerpen, die men gewoonlijk in een uitstekend ingericht laboratorium vindt.

Hoe vaak Brand hier ook was binnengetreken, toch beschouwde hij telkenmale met bewondering deze werkplaats, die zelfs de grootste universiteit geen oneer zou hebben aangedaan.

— En nu zou ik je raden je masker maar voor te doen, want ik ga aan den gang, zeide Raffles. De beide mannen bevestigden een respirator voor hun gelaat, die hun mond en neus beveiligde tegen den invloed van het bedwelmende gas en Raffles ging aan den arbeid.

Hij schroefde eerst het deksel weder op de bus en bracht het uiteinde van de kraan in verbinding met een zware metalen kolf, waarvan Brand het doel niet begreep en opende de kraan. Hierop haalde hij een hefboom over, die een ontzaglijk gewicht vrij maakte en Brand zag dit langzaam dalen, terwijl het een zacht fluitend geluid deed hooren.

De vulling van de bus duurde ongeveer een kwartier. Daarna sloot Raffles de kraan met de grootste zorgvuldigheid, zette haar onwrikbaar vast met behulp van een klem, sloot ook de kraan van het retort en nam het masker af.

De twee vrienden verlieten weder het laboratorium, stegen de trap op en begaven zich weder naar de villa.

De dag verliep voor Brand in de grootste spanning, ofschoon er aan Raffles volstrekt niets

bijzonders was te zien. Hij was even kalm als altijd en niets in zijn uiterlijk of in zijn woorden wees er op, dat de beide mannen aan den vooravond van een zeer gevaarlijke onderneming stonden.

Des namiddags maakten ze gezamenlijk een wandeling, dineerden in het Hotel Cecil en woonden een gedeelte van de voorstelling in het Hypodrome bij.

Om tien uur ongeveer verlieten zij dit beroemde specialiteiten-theater, stapten in een huurauto en lieten zich naar het huis in Cromwell Street brengen.

Dadelijk liep Raffles naar zijn slaapkamer en zette zich voor zijn kaptafel.

— Het is hoog tijd, dat ik mij als James Tornycroft vermom, Brand, zeide hij.

— En wat moet ik in dien tusschentijd doen? vroeg Brand.

— Kalm afwachten tot ik terugkom.

— En als je bijvoorbeeld er over een uur nog niet bent?

— Dan zou dat een bewijs zijn, dat er een spaak in het wiel is gestoken, zeide Raffles kalm. En dat men mij op het bureau van politie of Scotland Yard vasthoudt.

— Je zult toch hoop ik wel voorzichtig zijn? riep Brand ongerust uit.

— Ik beloof het je. Ik zal mijn vragen wel zoo inrichten, dat onze vriend, al heet hij honderd maal Sullivan, geen achterdocht zal opvatten.

Onder het spreken had Raffles zich van zijn kleederen ontdaan en zich gestoken in 'n costuum, dat als twee droppels geleek op de eenigszins afgedragen, zwarte gekleede jas, die het geliefkoosde kledingstuk van den ouden bankier bleek te zijn. Daarna nam hij weder voor de kaptafel plaats en begon zich te grimeeren.

Met een verrassende snelheid veranderde zijn gelaat onder zijn vlugge handen in dat van James Tornycroft en binnen een half uur zou zelfs diens broeder niet anders hebben geloofd, of hij had zijn eenigen bloedverwant voor zich.

— Ik kan er eenvoudig geen woorden voor vinden, zooals jij de kunst verstaat om in de huid van een ander te kruipen, zeide Brand, toen Raffles gereed was. Het is haast om er bang van te worden!

— Dus ik kan erop rekenen, dat ik voor den ouden bankier word aangezien?

— Daaraan behoef je niet te twijfelen en daar schuilt het gevaar ook niet in.

— Dan moeten we de rest maar aan ons goed gesternte overlaten, meende Raffles, met dezelfde krakende stem, die den ouden bankier eigen was. En nu zal ik maar heengaan, want anders mocht Sullivan het eens vreemd vinden, dat Tornycroft hem nog zoo laat op den avond komt bezoeken.

Hij trok in de slaapkamer een overjas aan, zoodat Gaston hem niet zou behoeven te helpen, nam een ouderwetschen wandelstok, klemde de

gouden pince-nez op den neus en verliet, door Brand gevolgd, het vertrek.

— Het blijft dus afgesproken, zeide hij; als ik om twaalf uur niet terug ben, dan is er ongetwijfeld iets gebeurd en is ons plan mislukt ditmaal, om van andere gevaren niet te spreken. Het is bijvoorbeeld niet geheel en al uitgesloten, dat de echte Tornycrofft er ook is — de wegen van het noodlot zijn ondoorgrondelijk. Maar wie niet waagt, die niet wint. Adieu, Brand, tot straks.

Met deze woorden liep hij snel de vestibule door, opende de voordeur en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen.

Hij liep snel Cromwell Street af, tot hij een huurauto zag, die nog onbezet was, een zeldzaamheid op dit uur van den avond, en beval den chauffeur hem naar Scotland Yard te rijden.

Een kwartier later stond de auto voor het politiebureau stil.

Raffles steeg uit, betaalde den chauffeur en trad binnen.

De portier ging hem tegemoet en vroeg wat hij verlangde, maar hij had de vraag nog niet geheel uitgesproken, of hij salueerde eerbiedig en zeide:

— Ik had u niet dadelijk herkend, mijnheer Tornycrofft, het is hier nog al duister. Gij komt waarschijnlijk om mijnheer Sullivan nog eenige aanwijzingen te geven?

— Gij hebt het geraden, goede vriend. Is de inspecteur aanwezig?

— Ja, mijnheer. Hij treft de laatste voorbereidselen voor de bekende zaak.

— Mooi, mompelde Raffles in zich zelf, dat behoef ik dus al niet meer te vragen; als hij zoo laat in den avond de laatste voorbereidselen treft, dan wil dat zeggen, dat de onderneming zeer spoedig daarna zal plaats hebben.

De portier was hem door de breede gang voorgegaan naar het particuliere vertrek van den jongen inspecteur en diende hem aan.

Even later stond de Groote Onbekende tegenover den man, dien hij als zijn gevaarlijksten vijand was gaan beschouwen.

De jonge inspecteur boog hoffelijk en trad op zijn bezoeker toe.

— Waarom hebt gij u de moeite gegeven, mijnheer Tornycrofft, om hier heen te komen? vroeg hij, terwijl hij den gewaanden bankier een stoel toeschoof. Als gij mij nog iets te zeggen hadt, was ik gaarne bij u aan huis gekomen.

— O, het heeft niets te beteekenen, zeide Raffles, terwijl hij zoodanig plaats nam, dat hij met den rug naar het electrisch licht zat. Ik was hier in de buurt, zoodat het geen moeite voor mij was nog even aan te loopen. Ik heb u zelfs niets mede te deelen, en wilde alleen maar vragen of gij over uwe maatregelen tevreden zijt, zoodat wij er werkelijk zeker van kunnen zijn, dat de staven veilig te Manchester aankomen.

— Gij kunt gerust zijn, mijnheer Tornycrofft, zeide de jonge inspecteur glimlachend.

— Er zijn toch ter elfder ure geen veranderingen in het vertrekur aangebracht, want als ik daartoe in de gelegenheid ben, zou ik mij gaarne persoonlijk overtuigen, dat de staven goed en wel in den goederen wagen geborgen zijn.

— Neen, mijnheer Tornycrofft, het vertrekur blijft bepaald op morgenochtend 7 uur 15 minuten.

— Nu, wanneer ik gelegenheid heb, kom ik nog aan het station, en als ik mij frisch genoeg voel, denk ik er over om mede te gaan, want ik wilde wel een zakenvriend in Oxford opzoeken.

De jonge inspecteur keek zijn bezoeker glimlachend aan.

— Dat zal moeilijk gaan, mijnheer Tornycrofft, zeide hij, want gij zult u herinneren, dat wij den weg over Rugby en Stratford zouden nemen, daar deze veel korter en dus veiliger is.

De gewaande bankier klopte zich op het voorhoofd en riep op jammerenden toon uit:

— Gij hebt gelijk, mijnheer Sullivan, waar zijn mijn gedachten? Nu, dan zal ik dat bezoek maar tot een volgende gelegenheid uitstellen! Wat ik u nog vragen wilde: kunt gij u geheel verlaten op de mannen, die gij medeneemt?

— Het zijn zes van de sterkste en moedigste mannen van het korps, mijnheer, hernam Sullivan, die ik met de grootste zorg heb uitgekozen. Werkelijk, gij kunt gerust zijn — als er geen wonderen gebeuren, dan komen de staven morgenochtend op den vastgestelden tijd veilig te Manchester aan, en wonderen gebeuren er heden ten dage niet meer.

— Soms wel, mijnheer Sullivan, soms wel, riep de valsche bankier met zijn kraakstem uit. Men kan nooit weten wat er gebeurt, en ik verzeker u, dat ik niet rustig zal kunnen ademen, voor dat ik het telegrafisch bericht heb ontvangen, dat de staven in handen van den ontvanger zijn. Maar nu moet ik u waarlijk verlaten, want als ik morgenochtend om kwart over zeven in Victoria-station wil zijn....

— Gij meent aan het Waterloo-station, mijnheer Tornycrofft, viel Sullivan hem glimlachend in de rede. Het is immers afgesproken, dat de kist met staven, die nu op de bank van Engeland berust, eerst naar het laatstgenoemde station zou overgebracht worden en daar in den wagen zou worden geladen. Vandaar zou de wagon dan met de rangeer locomotief voor den trein naar Manchester, die van het Victoria-station vertrekt, worden gereden.

— Zoo is het, riep de bankier uit. Als het zoo doorgaat met mijn geestelijk vermogen, dan zal ik binnen kort gedwongen zijn de zaken aan jongere krachten over te geven. Ik wilde zeggen, dat ik nu maar spoedig moest vertrekken, want zes uur nachtrust is voor een man

van mijn leeftijd bitter weinig. Ik kan u dus niet vast beloven, dat ik morgen om kwart over zeven aanwezig zal zijn.

— Het zou mij ook inderdaad spijten, indien gij u die moeite geeft, zeide de jonge inspecteur. Gij kunt ervan verzekerd zijn, dat alles in de beste orde zal afloopen.

Sullivan stond op en geleidde den bezoeker hoffelijk naar de deur, waar hij met een diepe buiging afscheid van den gewaanden bankier nam.

Raffles stond eenige oogenblikken later op straat en haalde verlicht adem.

— Men mag zeggen wat men wil, mompelde hij, maar het was een duivelsch gewaagde onderneming. Eén verkeerde opmerking, of wat overdreven tooneelspel en de heer Sullivan drukt op een electrisch belletje en laat zijn meest beminden vijand Raffles knippen, zooals men een vink knipt. Nu, we zijn den dans mooi ontsprongen! En nu maar snel naar huis, om de voorbereidselen voor de groote vertooning van morgen te maken.

Hij riep weder een auto aan en liet zich naar zijn villa rijden. Alles was daar al in duisternis gedompeld. Brand, die de bedienden naar bed had gezonden, deed hem zelf open.

— Ik dank den hemel dat je veilig en wel terug bent, Edward, riep hij uit, terwijl hij zijn vriend krachtig de hand drukte, en aan je gezicht kan ik wel zien dat alles goed is gegaan.

— Voortreffelijk, maar laat ik mij eerst van deze vermomming ontdoen, zoodat wij wat meer op ons gemak kunnen praten, of liever gezegd, ga maar mede, dan kunnen wij in den tusschentijd even verder afspreken, want we moeten toch een goede nachtrust genieten, om morgen geheel frisch te kunnen zijn.

De twee mannen begaven zich naar de slaapkamer van Lord Aberdeen, en terwijl deze zijn vermomming aflegde, deelde hij Brand het resultaat van zijn bezoek aan Scotland-Yard mede.

— Dus Sullivan heeft je dat alles doodkalm medegedeeld! riep Brand verbaasd uit.

— Maar beste jongen, hij kon toch moeilijk anders, merkte Raffles lachend op. Van het oogenblik af, dat hij wel had willen bezweren den ouden Tornycroft voor zich te hebben, was er voor hem toch immers niet de minste reden om mij geen antwoord te geven op mijn vragen, die ik zoo voorzichtig mogelijk gesteld had.

— Dat is waar.

— Heb je al eens onze costuumkast doorgezocht naar een paar oude pakken, die wij als spoorwerkers kunnen aantrekken?

— Ja. Ik heb twee uitstekende werkpakken gevonden. Maar daar valt me nog iets in: Heb je er wel op gerekend, dat die oude bankier morgenochtend toch wel eens aan het station zou kunnen zijn? Bijvoorbeeld als hij den geheelen nacht van benauwdheid toch geen oog had kunnen dichtdoen.

— Dat heb ik zeker bedacht en ik heb er al iets op gevonden ook, al zullen we dan tot mijn spijt een paardenmiddel moeten aanwenden.

— Dat vrees ik ook. Want het is best mogelijk, dat Sullivan als hij op Waterloo-station, of op het Victoria-station den ouden Tornycroft te spreken krijgt, nog eens over het bezoek van gisteravond begint en dan loopt de geheele zaak spaak.

— Dat moet ook voorkomen worden, zeide Raffles. Wij zullen zorgen morgenochtend met de auto eerst aan het eene, en vervolgens even voor de trein vertrekt aan het andere station te zijn.

En als de bankier daar dan is, zouden wij een leelijke pijp kunnen rooken, maar als hij er niet is, maar mocht aankomen, dan zal ik in de pijnlijke noodzakelijkheid zijn, je te moeten verzoeken den braven ouden heer desnoods eenigszins hardhandig te beletten, zich naar het perron te begeven. Maar ik hoop, dat dit niet noodig zal zijn! Ik heb een afschuw van gewelddaden als ze niet volstrekt onvermijdelijk zijn en vooral tegen oude heeren. En ook van alle dingen die opzien kunnen baren, moet ik niets hebben.

— Wat doen we met Henderson?

— Die gaat mee om de auto te besturen.

— Die gebruiken we dus zeker om ons naar de plek te rijden waar de lorry staat?

— Ja.

— Dan zal Henderson nu zijn hart wel kunnen ophalen, want wij moeten den trein op dat betrekkelijk kleine eind minstens tien minuten vooruit komen.

— Ja, tot die berekening ben ik ook gekomen. Tien minuten is juist voldoende en Henderson zal dan ruim vijfentachtig kilometer per uur moeten rijden, omdat de trein er tachtig aflegt. Zie zoo, we zijn klaar, laat ons nu maar naar bed gaan en rustig zien te slapen, want we hebben morgen al onze krachten noodig.

HOOFDSTUK VI.

AAN DEN SLAG.

Den volgenden morgen omstreeks half zes werd Raffles zooals gewoonlijk het eerst van allen in huis wakker. Hij rekte zich nog eens behagelijk uit, sprong uit bed, schoof de gordijnen van het raam, en zag dat het een prachtige dag zou worden.

— Het is eigenlijk weer voor een pic-nic, mompelde hij in zichzelf, en niet voor een gevaarlijke onderneming als deze, maar ik heb het nu eenmaal niet voor het kiezen.

Raffles nam zijn douche, deed het arbeiderscostuum in een klein valies, keek de bus met het gas nog eens zorgvuldig na, overtuigde zich dat de kraan goed vast zat, bevestigde er de riemen aan en pakte ze daarna eveneens in zijn kleine handtasch.

Onder deze bedrijven was het zes uur geworden.

— Henderson zal nu natuurlijk ook op zijn, mompelde Raffles.

Hij nam de huistelefoon van den haak, die in verbinding stond met het slaapvertrek van den chauffeur en riep:

— Henderson! Ben je al op? — Zoo — dat doet me genoegen — Ja, we gaan er aanstonds op uit — de wagen is toch geheel in orde? — Goed! Zorg dat je over een kwartier voor de deur bent en ontbijt eerst goed, want ik weet niet, waar en wanneer we vandaag zullen lunchen.

Hij hing de telefoon weder aan den haak en klopte op de deur van de slaapkamer van zijn vriend, waarachter zich reeds een luid geplas had doen hooren, ten bewijze dat de bewoner eveneens zijn ochtendbad genomen had.

— Maak wat voort, Brand, riep Raffles. Wij hebben niet veel tijd meer en we moeten ook nog ontbijten.

— Maar ik ben al heelemaal klaar, zeide de jongeman, terwijl hij de deur opende en geheel gekleed binnentrad.

— Zooveel te beter! Wij zullen den ouden Gaston maar niet lastig vallen en zelf ons ontbijt even gereed maken. Het zal vandaag niet al te weelderig uitvallen, en met wat brood, wat eieren, wat ham en een paar koppen thee moeten we het voor vandaag maar voor lief nemen.

Zij gingen beiden naar de eetzaal en maakten zich snel een ontbijt gereed.

— Heb je alles in gereedheid, Edward? vroeg Brand.

— Ja, alles zit in deze handtasch. De werk-

pakken, de gasbus en het touw met het anker.

— Ik wil je eerlijk zeggen, dat ik wat opgewonden ben.

— Waarom?

— Wat een vraag! Natuurlijk omdat dit wel ongeveer de gevaarlijkste onderneming is, die we in jaren op touw hebben gezet!

— Gemakkelijk is het zeker niet, bevestigde Raffles.

— Gemakkelijk? Wij kunnen tienmaal gearresteerd worden en twintigmaal onzen hals breken, de detectives kunnen ons zien, als we met de lorry zoo snel voortrijden, wij kunnen van het dak van de wagens afbuitelen, kortom, wij hebben gelegenheid te over om onze roemrijke loopbaan plotseling te beëindigen — tot groote vreugde van Baxter en Sullivan.

— Die gevaren zijn zeker voor een deel denkbeeldig, zeide Raffles op denzelfden bedaarden toon.

— Geloof je dat?

— Zeker, hoe zouden de detectives ons kunnen zien? Die zitten goed en wel in den gepantserden wagen opgesloten uit vrees voor de hemel weet wat, met goed gesloten deuren en je zult wel eens hebben opgemerkt, dat er in een goederenwagen nooit ramen zijn.

Brand keek bedremmeld voor zich uit.

— Als ik den dag met zulke snuggere opmerkingen inzet, zeide hij, dan zul je vandaag niet veel plezier van mij beleven.

— O, het komt vandaag minder op je aanmerkingen dan op je kuitspielen aan, zeide Raffles lachend.

— Dan is alles in orde, want ik voel me juist zoo goed in conditie als in geen weken.

— Dat is de hoofdzaak, merkte Raffles lakoniek op.

— Nu wou ik je nog wel een vraag doen, Edward. Wie lijdt het verlies, als we dit goud van eigenaar doen veranderen?

— Heel precies weet ik het niet, maar om je de gulle waarheid te zeggen, kan het me niet veel schelen.

— Maar die oude brave bankier....

— Die oude brave bankier is een maal of dertig te rijk, merkte Raffles op harden toon op, terwijl zijn oogen een metaalachtigen glans verkregen. Het is onzinnig, dat er menschen zijn, die dertig maal te veel hebben, zoolang er nog één mensch bestaat, die de helft te weinig heeft. Maar als je er soms gewetenswroeging over gevoelt, dan kan ik je wel zeggen, dat

Tornycrofft niet de schade hiervan draagt, als er tenminste geen speciale afspraak hierover bestaat. Van het oogenblik af dat de kist met staven onder toezicht van de politie in den goederenwagen is geladen, is hij van alle aansprakelijkheid ontheven en draagt de spoorwegmaatschappij verder de verantwoordelijkheid. En dat is ook nog heelemaal niet zeker, want het goud is op het oogenblik nog altijd van dien krankzinnigen Radjah, dus als het zoek raakt moet die vorst, die met zijn geld geen weg weet, het verlies dragen. Dat zal mij dan ook het liefste zijn, maar eerlijk gezegd, raakt het mij mijn koude kleeven niet. En daarmee: basta.

Raffles was opgestaan en liep naar het raam toe.

— Daar staat de auto al. Vooruit, Brand, het is hoog tijd, het is kwart over zes en kwart over zeven vertrekt de trein van het Victoria-station.

— Mag ik nog even een opmerking maken? vroeg Brand.

— Heb je vorderingen gemaakt sedert vijf minuten? vroeg Raffles droog.

— Dat moet je zelf maar eens beoordeelen, antwoordde de jonge man lachend.

— Zeg op dan.

— Als we eens langs het kantoor van de Tornycroffts gingen, die daar ook wonen, zooals je weet, en als jij dan eens de firmanten om een of andere reden te spreken vroeg.

— Wat moet ik met hen spreken?" vroeg Raffles verbaasd.

— Volstrekt niets, antwoordde Brand, maar de bedienden zullen je dan natuurlijk antwoord geven, of de heeren al of niet te spreken zullen zijn, dat wil zeggen of ze al op zijn, zoodat je precies kunt uitrekenen, of ze nog op tijd aan het station zullen zijn.

Raffles klopte zijn vriend op den schouder.

— Dat is een uitstekende inval — je hebt het schitterend goed gemaakt! riep hij uit. Het kantoor ligt om zoo te zeggen op onzen weg, zoodat wij er zoo goed als geen tijd mee verliezen. Voorwaarts!

De twee vrienden namen ieder hun tasch met haar gewichtigen inhoud ter hand, en verlieten het huis.

Henderson stond reeds naast de auto te wachten, zonder de minste verbazing te toonen, dat hij zoo vroeg was geroepen, om zijn meester naar een hem geheel onbekend doel te brengen.

Het was den braven jongen dan ook volmaakt onverschillig, daar hij gewend was de bevelen van den man, die hem meermalen het leven had gered, blindelings op te volgen.

— Henderson, zoo richtte Brand zich tot den chauffeur, je houdt toch immers altijd nog zoo van snel rijden?

— Dat weet Mylord wel, zeide de chauffeur vergenoegd.

— Je kent den weg, dien we eergisteren afgereden hebben?

— Als gij het rijden wilt noemen, is het mij wel, zeide Henderson.

— Ja, ik herinner het mij, zeide Raffles lachend, je beklagde je toen over den tragen gang. Maar je zult je schade vanmorgen dubbel en dwars in kunnen halen, want ik moet den sneltrein naar Birmingham voorkomen en voorblijven.

— Niets is gemakkelijker, Mylord, dan zal ik den wagen 100 kilometer laten loopen.

— Ho, ho, dat hoeft nu weer niet, vijf en tachtig is meer dan voldoende. Wij willen liefst heelhuids aankomen op de plek, die wij moeten bereiken.

— En die plek is, Mylord? vroeg de chauffeur.

— Daar, waar wij eergisteren zijn uitgestapt. En luister nu goed naar wat ik je zeg. Zoodra wij zijn uitgestapt, rijd je zoo snel je kunt den weg af, die daar over een lengte van verscheidene kilometers naast de spoorbaan loopt, zooals je je zult herinneren. Je behoeft je met ons volstrekt niet verder te bemoeien, als je maar zorgt, dat je op gelijke hoogte met den trein blijft, zoodra deze in het gezicht is gekomen.

— Hoe lang moet ik dat doen, Mylord?

— Tot even voor het station van Rugby, waar de trein stopt.

— En vervolgens?

— Vervolgens wacht je totdat je ons op de spoorbaan ziet. Als wij je wenken, kom je ons helpen, maar voor de rest laat ik alles aan je eigen schranderheid over. Want er kunnen zich misschien gebeurtenissen voordoen, die ik onmogelijk kan voorzien, dan handel je dienovereenkomstig.

— Vergeet niet hem het adres van de bankiers op te geven, Edward, merkte Brand op.

— Dat is waar ook, riep Raffles uit. Henderson, je rijdt nu naar het adres van de firma Tornycrofft aan het Strand, waar je wel eens meer bent geweest. En daar wacht je.

— Uitstekend, Mylord.

De twee vrienden stapten in, de auto zette zich in beweging, om een kwartier later voor het prachtige bankiershuis van de firma Tornycrofft stil te houden.

Raffles stapte alleen uit en belde aan.

Een tamelijk slaperige bediende deed hem de deur open.

Raffles overhandigde hem een visitekaartje van Lord Aberdeen en zeide:

— Goede vriend, zijn de meesters misschien op dit oogenblik te spreken? Het is wel wat vroeg, dat erken ik en dus....

De knecht keek den bezoeker in de hoogste verbazing aan.

— Indien Mylord zich de moeite wil geven om binnen te treden, zal ik even informeerden

of mijn meesters reeds zijn opgestaan. Ik twijfel er echter aan.

— Haast je dan wat, goede vriend, ik zal hier wel wachten, hernam Raffles.

De knecht verdween om bijna onmiddellijk daarna terug te komen.

— Het spijt mij, Mylord, zeide hij, doch geen van de heeren is zelfs nog opgestaan, zoodat gij minstens een half uur zoudt moeten wachten, alvorens zij u te woord zouden kunnen staan.

— O, dan kom ik een volgenden keer wel eens terug, zeide Raffles luchtig, de zaak waarom ik kwam was van zeer weinig belang, en kan tenminste nog wel eenigen tijd rusten. Gij behoeft uwen meesters niet eens te zeggen, dat ik hier zoo vroeg gekomen ben!

Met deze woorden stopte hij den man een geldstuk in de hand en begaf zich weder naar de auto.

— Nu eerst even naar Victoria-station, Henderson, zoo beval hij den chauffeur, daar weer even wachten en dan naar de plek, die ik je zooeven genoemd heb.

Weer zette de auto zich in beweging, om korten tijd daarna stil te houden voor het grootste station van Londen.

Raffles sprong uit de auto, kocht een kaartje naar een vlakbij gelegen plaats en snelde naar het perron.

Hij kwam juist op tijd om te zien, hoe een half dozijn mannen, wier uiterlijk voor den kenner de politie-beambten verried, een blijkbaar zware kist naar een goederenwagen aan het begin van den trein droegen, op korten afstand gevolgd door Sullivan, die een wakend oog op de omgeving hield en blijkbaar ongeduldig was, dat de kostbare kist op haar plaats zou zijn.

Raffles zorgde er wel voor, dat hij niet gezien werd en trok zich in de wachtkamer terug, door welker raam hij kon zien, dat de politiemannen de kist, van zwaar hout gemaakt en met ijzer beslagen, naar den tweeden goederenwagen van de locomotief af droegen.

Een enkele blik was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat deze wagen geheel van staal was.

— Het zal een zwaar karwei worden, mompelde hij in zichzelf, en het is goed, dat ik de noodige instrumenten bij mij heb gestoken. Nu, de wanden van dezen wagen zullen wel niet zoo dik zijn als het pantser van een oorlogsschip en in een half uur tijds doet men veel.

Hij wachtte nog even tot hij de kist goed en wel had zien binnen brengen, terwijl Sullivan bij de schuifdeur van den wagen op wacht stond, en daalde toen snel de trap van het station weder af.

De klok in den voorgevel stond al op 7 uur 5 minuten.

Brand wachtte hem met ongeduld en riep, zoodra Raffles de deur uitkwam:

— Is alles in orde?

— All right, kwam Raffles.

Daarop wendde hij zich tot den chauffeur en zeide:

— En geef ons nu maar eens een staaltje van je rijkunst te zien, Henderson; over tien minuten vertrekt de trein! Je weet waar we heen moeten.

— In orde, Mylord, antwoordde de chauffeur lakoniek.

Raffles stapte in. Henderson nam achter het stuurwiel plaats en de wagen reed, alle politievoorschriften ten spijt, met een verbazende vaart door Londen, welke stad zij over Highgate verliet.

En zoodra zij de laatste huizen van deze voorstad achter zich hadden gelaten, haalde Henderson den gangwissel om, zoodat de wagen op de derde versnelling met een razende vaart den weg naar Stratford opstormde. De straat was hier zeer breed, zooals de meeste groote heirwegen in Engeland en daar het nog vroeg was, behoefde Henderson alleen acht te geven op de wagentjes van melkboeren en eiervrouwen, die hem tegenkwamen op weg naar de wereldstad.

Het duurde geen vol uur, of de auto reed in volle vaart voorbij Berkhamstead.

Met onnavolgbare behendigheid nam Henderson de bochten, zonder zijn vaart ook maar even te matigen of zelfs maar den gastoevoer af te sluiten.

Nog een half uur, en zij hadden het punt bereikt, dat zij twee dagen geleden bezocht hadden.

Raffles en Brand stapten snel uit.

Er was niemand op den breeden weg te zien, die, zooals gezegd, zich lijnrecht verscheidene kilometers ver uitstreckte.

— Wij konden het niet beter getroffen hebben, Brand, riep Raffles verheugd uit. De Sahara kan nauwelijks zoo verlaten zijn als dit plekje van ons gezegend vaderland. Laten wij ons spoedig verkleeden.

Zij gingen weder in den wagen, lieten de gordijntjes neer, en verkleedden zich in de auto, die daartoe ruimte in overvloed bood, snel als spoorwegwerkers.

Den pruik en een paar vegen over hun wangen en voorhoofd voltooiden de gelijkenis met dit nijvere volkje.

Zij deden hun wandelcostuum, dat zij hadden uitgetrokken, in het valies, en daarop bevestigde Raffles met de grootste omzichtigheid de bus met het bedwelmend gas onder zijn werkbuis om zijn middel.

— Zitten de boren in de tasch, Brand? vroeg hij.

— Ik heb het al nagezien, Edward, alles is in orde. Wij hebben de boren en het touw in deze tasch.

— Dan draag ik de zorg daarvoor aan jou op. Zij bekeken zich beiden in den spiegel, die in een der wanden van de auto was aangebracht

en konden tevreden zijn over hun vermomming.

— Ik zal het valies met onze kleeren maar op slot doen, zeide Brand.

— Waarom?

— Tot overmaat van voorzichtigheid. Men kan nooit weten welke onbescheiden politie-agent eens een kijkje in onze wagen wil nemen.

— Ik zou den politieagent willen zien, die het zou wagen een kijkje te nemen in den wagen van Lord Aberdeen, riep Raffles spottend uit. Bovendien is Henderson er ook nog en ik heb een vaag idee, dat hij niet ongestraft zou toestaan dat onbevoegden den wagen doorzochten!

Op dat oogenblik liet zich in de verte een schel gefluit vernemen.

— Daar is de trein, riep Raffles. Vlug, Brand, het oogenblik van handelen is gekomen.

Hij haalde de gordijntjes weder op en sprong naar buiten.

— Henderson, zeide hij, kijk mij eens aan.

Henderson keek om en zag twee spoorwegarbeiders voor zich staan.

Maar als Raffles nog verwacht zou hebben, dat de chauffeur eenige verbazing zou toonen, dan zou hij bedrogen uitkomen.

Er was op het gelaat van den chauffeur geen spoor van eenige verrassing merkbaar.

— Verbaas je je niet een beetje? riep Raffles lachend uit.

— Mylord, gij hebt mij in uw dienst genomen om uw auto te besturen en niet om mij te verbazen, zeide Henderson kalm.

— Bravo! riep Brand, daar ken ik je weer uit.

— Ik had het moeten weten, mompelde Raffles. Die man zou zich niet verbazen al zag hij mij met een bokspoot en hoorns voor zich staan!

Daarop vervolgde hij luid:

— Daar komt de trein in de verte aan, zooals je ziet, Henderson. Over vijf minuten kan hij hier zijn. Je herinnert je mijn bevelen?

— Alsof gij ze mij zooeven gegeven had, mylord.

— Tot aanstonds dan, let goed op, doe beide oogen open en verbaas je over hetgeen je nog zoudt mogen zien even weinig als je je daareven over ons uiterlijk hebt verbaasd.

Met die woorden wierp hij het portier dicht.

De beide vrienden keken nog eens om zich heen, om zich te vergewissen, dat er niemand in de nabijheid was, sprongen vlug over den drogen greppel en liepen op de lorry toe, die op nog geen vijftig meter afstand eenzaam op de zijlijn stond.

En wie de beide mannen zoo kalm en onverschillig op het wagentje had zien stappen, zou er geen oogenblik aan getwijfeld hebben, of het waren wel degelijk spoorwegwerkers, die zich op deze gemakkelijke wijze naar hun karwei begaven.

Niets ontbrak er aan hun costuum. Noch de smalle riempjes, waarmede vele Engelsche werk-

lieden de broek onder de knie plegen dicht te snoeren, noch de blikken koffieflesch, die over hun schouder hing, noch het vuile stompje pijp, dat tusschen hun tanden stak, noch het linnen zakje met een touw aan hun middel bevestigd, dat hun twaalfuurtje heette te bevatten!

In de verte duidde een witte rookpluim de nadering van den trein aan.

— Mag ik nog een vraag stellen, voor we aan het werk gaan, Edward? vroeg Brand.

— Als zij niet te veel tijd in beslag neemt, antwoordde Raffles, het oog op den naderenden trein gevestigd houdend, die nog ongeveer een kilometer van hem af was.

— Neen, het zal heel kort zijn.

— Ga dan je gang.

— Weet je zeker, dat het zijspoor geheel vrij is?

— Hoezoo?

— Wel, omdat we anders wel eens tegen een andere lorry, een hoop grint of iets anders kunnen aanrijden, voor we op het hoofdspoor zijn.

— Hoe heb ik het nu met je, mijn waarde? vroeg hij lachend. Geloof je, dat ik daar niet zeer nauwkeurig onderzoek naar heb gedaan? Er ligt hier zelfs geen kiezelsteentje tusschen de rails.

— Dat had ik ook moeten weten.

— En als je me niet zoudt willen gelooven — je hebt niets anders te doen dan recht voor je uit te zien. Zooals je ziet is de lijn kaarsrecht en zoover het oog reikt, valt er geen spoor van een hindernis te ontdekken.

Charles bedekte zijn oogen met de hand tegen het zonlicht en keek scherp naar den horizon.

— Niets te zien, mompelde hij.

— En vraag nu niets meer! Opgepast! Daar komt de trein!

Inderdaad was de trein tot op nauwelijks vijfhonderd meter afstand genaderd.

De twee konden duidelijk den machinist waarnemen, die over het ijzeren deurtje van zijn locomotief gebogen lag en zich misschien wel afvroeg, wat die twee werklieden daar op de zijlijn moesten uitvoeren.

Raffles en Brand grepen ieder een stang van den hefboom, die in verbinding stond met het voorste stel wielen.

— Niet beginnen voor ik een teeken geef, zeide Raffles, die den trein geen oogenblik uit het oog verloor. Maak de tasch vast open, zodat ik het anker en het touw maar voor 't grijpen heb. Is het klaar? Vooruit dan! Daar is de trein!

Zij begonnen den hefboom in beweging te brengen. Eerst langzaam, maar spoedig in grooter vaart rolde de lorry over de spoorstaven.

Brand stond met den rug naar den naderenden trein gekeerd en kon hem dus niet zien, maar aan de gelaatstreken van Raffles, die tegenover hem stond, kon hij waarnemen dat alles goed ging.

Als twee van die houten poppetjes, zooals men ze wel eens op straat ziet verkoopen en die beide dezelfde stereotype beweging maken door het trekken aan een touwtje, of ook wel als twee manschappen van een dier ouderwetsche stoomspuiten, zooals men ze nog in dorpen vindt, drukten Brand en Raffles zoo snel zij konden den hefboom op en neer.

Spoedig hadden zij de vereischte snelheid gekregen.

Hun haren wapperden door de vaart in den wind en zij moesten zich schrap zetten om op de kleine oppervlakte van de lorry in evenwicht te blijven.

De trein was nu vlak achter hen.

Spoedig reed de locomotief hen met donderend geweld ter zijde.

In het voorbijrijden konden zij den verbaasden blik opvangen van den machinist, die blijkbaar niet begreep waarom die twee arbeiders zoo'n haast maakten.

Daarop kwam de tender.

Vervolgens de eerste goederenwagen.

Dan de geblindeerde wagen, waarin zich de gouden staven van den Radjah van Cowpur bevonden.

Raffles en Brand trokken uit alle macht den hefboom op en neer.

Het plat van het wagentje trilde onder hun voeten.

Het oorverdoovend geraas van den trein naast hen maakte ieder woord onverstaanbaar.

Maar aan de beweging zijner lippen zag Brand dat Raffles schreeuwde:

— Sneller! Sneller!

Ofschoon het zweet hem van het gelaat begon te gutsen, haalde Brand nog sneller den hefboom op en neer.

Een voor een reden de personenwagens hem voorbij.

Voor sommige raampjes zag men de verwonderde gezichten van de reizigers verschijnen, die van dezen wedstrijd blijkbaar niets begrepen.

Misschien dachten zij wel aan een weddenschap van twee arbeiders, daar in Engeland iedereen wedt, van den jongsten kruideniersbediende tot den rijksten bankier.

Nog één wagen moest hen voorbij rijden.

Raffles wenkte Brand toe, liet den stang van den hefboom los en greep het touw, waaraan het kleine grijpanker bevestigd was.

Hij maakte den ring aan het eene einde van het touw aan den haak van den windas vast, hield zich met de linkerhand vast aan een van de ijzeren stangen, die op iederen hoek van de lorry bevestigd waren, teneinde er met meer gemak dwarsliggers en spoorstaven te kunnen opstapelen en begon de eigenaardige lasso boven zijn hoofd te zwaaien.

Het volgende oogenblik vloog het touw fluitend door de lucht en het anker geraakte vast

tusschen de veeren van het laatste wielstel.

Brand, die als een razende was blijven duwen, liet op zijn beurt den hefboom los en draaide vliegensvlug den trommel van den kaapstander aan, zoodat het touw strak stond.

Met een hevigen ruk werd het wagentje nu op gelijke hoogte met den trein voortgetrokken, zoodat de twee vrienden de grootste moeite hadden om op de been te blijven.

En nu deed zich een gevaar voor, dat zij niet hadden voorzien.

Doordat de lorry ongeveer op gelijke hoogte met de buffers van den achtersten wagen werd medegesleurd, en omdat het touw, waaraan zij op sleeptouw was genomen, zeer kort was, begon de lorry bedenkelijk over te hellen en op twee wielen te loopen.

En steeds snelde de trein met een vaart van tachtig kilometer over de rails.

Daar spreken onmogelijk was, beduidde Raffles zijn metgezel, dat hij zich aan de tegenovergestelde zijde van de lorry aan de hoekstangen moesten vasthouden, om althans een tegenwicht te vormen voor de geweldige kracht, die het wagentje naar de andere zijde deed overhellen.

Zij bevonden zich nu ongeveer in dezelfde positie als zeilers, die met het halve lichaam buitenboord van hun zeilscheepje hangen om te beletten, dat het bij het laveeren zal omslaan.

Ongeveer twintig seconden duurde deze gevaarlijke rit.

Ieder oogenblik vreesden zij, dat de lorry door het rukken van het touw zou omslaan; tot hun geluk was de geheele achterste wagen verlaten, daar de trein slecht bezet was en geen enkele reiziger in den achtersten wagen van een trein zal gaan zitten, als hij een andere plaats kan krijgen.

Niemand zag dan ook iets van wat er achter aan den trein gebeurde, behalve misschien de machinist, die nog steeds over de halve deur van zijn locomotief gebogen lag.....

Zij naderden het einde van de zijlijn.

Beiden grepen den zwengel van de windas en maakten zich gereed om, mocht het noodig blijken, het touw een weinig te vieren.

Het volgende oogenblik vloog het wagentje zoo sterk zwaaiend over den wissel, dat Raffles en Brand bijna van het kleine vloertje waren geslingerd!

Maar het doel was bereikt!

De lorry bevond zich thans vlak achter den achtersten wagen en zij konden met de hand de buffers aanraken.

Het was nu ook mogelijk, zij het dan ook schreeuwend, eenige woorden met elkaar te wisselen.

Brand nam zijn pet af, en wischte zich het van zweet druipend voorhoofd af.

Wat Raffles betreft — deze merkwaardige

man scheen even frisch en onvermoeid te zijn, alsof hij zooeven zijn club had verlaten.

Hij keek eens goed na of de pal van de windas goed op haar plaats zat en het touw strak hield, daar het, mocht zij losschieten en het touw uitloopen, in deze razende vaart onmogelijk zou zijn het weder in te palmen, en knikte tevreden.

— Het loopt prachtig, schreeuwde hij Brand in het oor.

— Wij hadden onzen nek kunnen breken, brulde Brand terug.

— Is dat gebeurd? kreet Raffles weder.

— Neen! gilte Brand terug.

— Welnu dan, waar beklaag je je dan over? Brand zweeg.

Tegen zulke argumenten viel natuurlijk niets in te brengen.

Raffles had trouwens het antwoord niet eens afgewacht, maar de tasch gesloten en die zijn metgezel in de hand geduwd.

Hij wees nu met een veelbeteekenend gebaar naar de bovenzijde van den achtersten wagon.

Om de waarheid getrouw te blijven, moet hier geboekstaafd worden, dat Brand niet zonder eenigen schrik de moeilijkheid overdacht van de taak, die hun nog te wachten stond.

— Waar denk je over? schreeuwde Raffles ongeduldig.

— Het lijkt mij wat ver weg!

— Hoog is het ook! Wil ik je soms even afzetten onderweg?

Een blos van schaamte steeg in het jeugdig gelaat van Brand op.

Hij was het volgende oogenblik voor aan de lorry, zette zich met een geweldigen sprong af en zat schrijlings op een van de buffers.

Raffles klapte in de handen, als woonde hij een circusvertooning bij, en knikte goedkeurend met het hoofd.

Daarop waagde hij zelf den sprong..... en wist zich aan een der stangen vast te grijpen, die zijn aangebracht om als steun te dienen voor de remmers, als deze zich naar de remhuisjes begeven.

Brand greep eveneens deze stang en heesch zich naast Raffles op.

— Zouden we het touw van de lorry niet doorsnijden? riep hij.

— Voor geen goud ter wereld! Het wagentje zou uitloopen, eindelijk stilstaan en het grootste gevaar opleveren voor de volgende treinen.

Neen, het kan volstrekt geen kwaad, dat de trein dat op sleeptouw blijft houden, want dat korte eind touw kan men van den trein uit onmogelijk zien.

Na dit gezegd te hebben, zette Raffles den voet op de onderste tree van het smalle ijzeren laddertje, dat naar het dak van den wagon voerde.

Brand volgde hem op den voet.

Even later bevonden ze zich op het dak van den wagon.

Evenals de meeste spoorwegwagens van de Engelsche lijnen, liep voor het gemak van de lampenpoetsers en de arbeiders, die voor de verlichting moeten zorg dragen, een soort plankier in het midden van het gewelfde wagondak.

— Ik zie geen huisjes van remmers, zeide Raffles, zoodat wij daar gelukkig geen rekening mede behoeven te houden. Nu snel naar boven, want de minuten zijn kostbaar.

— Hoeveel tijd is het nog tot Rugby?

— Nog bijna vijf kwartier, antwoordde Raffles.

De beide vrienden strekten zich languit op het smalle pad uit, dat over den wagon liep en kropen naar voren.

Tot hun geluk bestond de trein uitsluitend uit harmonica-wagens, zoodat zij geen levensgevaarlijke sprongen behoeften te doen, van het eene dak op het andere.

Met de grootste voorzichtigheid bereikten zij het dak van den gepantserden wagon.

De gevaarlijke tocht had juist een kwartier geduurd.

Toen zij hier waren aangeland, wierp Raffles een blik om zich heen.

Plotseling greep hij Brand bij den arm en wees naar een punt in de verte, dat zich snel op dezelfde hoogte ongeveer van den trein scheen voort te bewegen.

— Onze auto! riep Brand uit.

Inderdaad, het was de grijze auto, die, in vliegende vaart door Henderson bestuurd, over den breeden straatweg reed.

Van de plek waar zij nu lagen, konden zij juist de kap zien van het huisje van den machinist. En de pijp van de reusachtige machine, die den trein naar Manchester zou brengen.

De rook uit de pijp sloeg neer en benam hen van tijd tot tijd den adem.

HOOFDSTUK VII.

HET GOUD VAN DEN RADJAH VAN COWPUR.

Raffles opende de tasch, die Brand met behulp van een riem aan zijn lichaam had bevestigd, en haalde er twee schouderboren uit, benevens een fleschje olie.

Hij bevestigde een boorijzer in den houder van het toestel en keek het dak van den wagen na.

— Nu is mij toch iets ontschoten, schreeuwde hij Brand toe.

— Wat dan?

— Dat het dak van den wagen hier in het midden wel vlak is, maar dat het aan den kant, daar waar ik het boorgat wil maken, geheel glad is en bovendien gewelfd!

— Ik weet een oplossing! riep Brand uit.

— Laat eens hooren!

— Jij gaat hier achter, zooveel mogelijk uit het gezicht van den machinist, plat op je buik liggen, en schuift voorzichtig naar den rand van den wagen toe. Ik zal dezen riem om je beide voeten slaan, hem een paar malen om het schoorsteentje van de gaslamp wikkelen, dat je hier ziet, en het uiteinde stevig vasthouden. Op die manier loop je niet het minste gevaar en heb je je beide handen vrij.

Raffles' oogen schitterden.

Hij knikte zijn metgezel goedkeurend toe en riep:

— Zoo zal het gaan!

Brand maakte snel den riem van zijn middel los en bevestigde dien stevig om de enkels van Raffles.

Deze greep de boor met zijn rechterhand, liet het fleschje olie in den zak glijden en schoof voorzichtig op den buik naar den zijkant van den wagen, nadat Brand het andere einde van den riem om den kleinen ijzeren koker had geslagen, welke dient om de verbrandingsproducten van het gas buiten den wagen te voeren.

Raffles richtte zich nu een weinig op, steunde het uiteinde van de boor tegen zijn schouder, greep den booromslag stevig vast, goot wat olie op de plek, waar hij de punt van het toestel had neergedrukt en begon te boren.

Een kwartier verliep.

Toen trok Raffles de boor terug, keek om en wees Brand op het boorijzer, dat gloeiend heet was geworden, ondanks het veelvuldig gebruik van olie.

Brand, zonder den riem een oogenblik los te laten, stak de linkerhand in de tasch, die hij tusschen de knieën geklemd hield, tot hij een tweede boorijzer vond, dat hij over het hellende wagendak naar Raffles liet glijden, die het behendig opving.

Deze verwisselde de beide ijzers en begon opnieuw te boren.

Weder verstreek een kwartier, toen keek Raffles opnieuw om en knikte levendig.

Het gat was geboord!

Raffles schoof nu de boor zoover mogelijk terug, zoodat Brand haar kon grijpen, haalde de bus met het bedwelmende gas, die hij voor het werk op zijde had geschoven, te voorschijn, bevestigde een elastieken slang aan de kraan, draaide de klemschroef los, die de kraan vasthield en zette deze open, terwijl hij de bus stevig met een hand vasthield, en met de andere de gummislang in het boorgat drukte.

Tien minuten verliepen.

Toen draaide Raffles de kraan weder dicht, trok de slang voorzichtig uit het boorgat, haalde diep adem, hield met de linkerhand mond en neus stijf dicht en bracht het rechteroog voor het gat.

Na vijf seconden, die Brand een eeuwigheid leken, trok hij het hoofd weder terug, bevestigde de bus weder op haar plaats en kroop voorzichtig naar het platte looppad op den wagen terug.

Brand behoefde maar naar de oogen van Raffles te kijken om te beseffen, dat het plan tot dusver geslaagd was.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van zijn metgezel en zeide:

— Het lijkt daar beneden wel het bosch van de Schoone Slaapster! Alle zeven mannen zijn in diepe rust verzonken en zitten om de kist met goud, als zeven besjes, die tijdens een koffiekranse om de tafel in slaap zijn gevallen.

— Kun je dat dan zien? riep Brand uit.

— Voortreffelijk, het is daarbinnen een zee van licht. De heeren hebben minstens zes elektrische lampen ontstoken.

— Zijn zij gewapend?

— En niet zuinig! De revolvers liggen op het oogenblik zoo maar kris en kras over den vloer. Mijn vrienden van de politie schijnen wel gerekend te hebben op een overval van Indianen! Nu vlug aan het werk, want nu komt het slotstuk van het vuurwerk. Wij hebben immers nog touw bij ons?

— Zeker!

— Dan zullen wij een touw om een van deze hoogst nuttige schoorsteentjes slaan en ons op een van de treeplanken laten zakken.

— Links of rechts?

— Links, want de machinisten van alle locomotieven staan altijd rechts op hun machine!

Brand had intusschen een stevig touw uit de tasch gehaald en bevestigde dit met een sterken knoop om een van de luchtkokers, zoodat het niet kon verschuiven.

Een voor een lieten zij zich tot op de treeplank zakken, waar ze zich gemakkelijk staande konden houden door zich aan een van de stangen vast te grijpen, die naast en op de deuren waren aangebracht.

Raffles trachtte de deuren in beweging te brengen, maar hij moest zijn poging spoedig opgeven.

Enkele oogenblikken dacht hij na en riep Brand toen in het oor:

— Ik moet mijn twee handen vrij hebben om die deur te openen. Snijdt het touw zoo hoog mogelijk door, bevestig een van de uiteinden aan dien stang daar, sla het dan om mijn rug heen en haak het andere uiteinde aan den tweeden stang links vast, zoodat ik er tegenaan kan leunen.

Brand haalde met de rechterhand zijn mes uit zijn zak en sneed het touw, dat aan den luchtkoker bevestigd was, zoo hoog hij kon door.

Daarna maakte hij het uiteinde, niet zonder moeite, vast aan den stang, die zich naast de deur bevond, sloeg het om den rug van Raffles en bevestigde het vervolgens aan den tweeden stang.

Raffles beproefde de sterkte van het touw, door er uit alle macht tegen te drukken en zag tot zijn vreugde dat het als ruggesteun meer dan voldoende was.

Hij kon nu zijn beide handen gebruiken en haastte daarvan partij te trekken.

De bos loopers, die hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet, kwam te voorschijn en binnen enkele oogenblikken sprong het slot van de stalen deur met een luide tik open.

Raffles beduidde Brand met een wenk, dat hij het touw weder moest losmaken, daar het anders onmogelijk zou zijn, door de deur te gaan, die in tegenstelling met de gewone goederenwagens, geen schuifdeur was, maar naar buiten opening.

Toen dit geschied was, draaide Raffles niet zonder moeite de zware deur naar zich toe en trad den wagen binnen, op den voet door Brand gevolgd.

Een zonderling schouwspel trof hun oog!

In het midden van den vloer stond de kist die de gouden staven van den Radjah bevatte.

En daar omheen lagen de zeven politiemannen op den grond uitgestrekt, alsof zij in een diepen slaap waren verzonken.

— Die brave kerels zien er naar uit, alsof zij nooit weer wakker zullen worden! riep Brand uit.

— Stil, Brand! Niet zoo luid praten! beval Raffles.

— Waarom niet? vroeg de ander verbaasd.

Wie zou ons hier in 's hemelsnaam kunnen hooren?

Raffles wees zwijgend op de mannen op den vloer.

— Die daar! zeide hij op zachten toon.

— Wat zeg je daar? riep zijn metgezel in de grootste verbazing uit. Je wilt toch niet zeggen dat die bewustelooze mannen kunnen verstaan, wat wij hier zeggen?

— Even goed als wij zelven het verstaan! antwoordde Raffles ernstig. Het bedwelmende middel verdooft hen wel en maakt het hen ook onmogelijk iets te zien, maar hun gehoor werkt op de normale wijze, en ik moet je dus verzoeken, niets te zeggen wat ons in gevaar zou kunnen brengen, en maar liefst in het geheel niet te praten!

Brand luisterde geheel verbijsterd naar deze mededeeling.

Hij had gedacht dat zooiets alleen in romantische verhalen en op het tooneel voorkwam, maar dat het in de werkelijkheid nooit zoo toeging.

Raffles was in dien tijd op de kist toegetreden en trachtte haar op te lichten.

Niet dan met de uiterste krachtsinspanning slaagde hij er in, haar eenige centimeters van den vloer te tillen.

— Die kist is duivels zwaar! mompelde hij. En toch moet zij er uit! Hoe laat is het, Brand?

— Kwart over negenen!

— Dan zullen we moeten voortmaken. Wij hebben nog maar tien minuten voor de trein te Rugby aankomt!

— Dat is kort genoeg!

— Dat is het zeker! En die kist is zoo zwaar, dat ik haar ternauwernood kan oplichten! Help eens een handje!

Brand trad naderbij.

— Aan welken kant moet de kist er uit? vroeg hij.

— Uit de andere deur! Ik zie dat daar de sleutel op steekt, zoodat wij haar maar behoeven te openen. Probeer het eens!

Brand draaide den sleutel in het slot om en de deur liet zich gemakkelijk openen.

Daarop hielp hij Raffles, de kist van haar plaats en naar de geopende deur te schuiven.

Beiden waren buitengewoon krachtige mannen, maar toch moesten zij zich tot het uiterste inspannen om de kist van haar plaats te krijgen.

Maar toch vorderde zij.

Toen zij bijna voor de deur stond, en met een laatste beweging over den rand van den wagon zou kunnen worden geworpen, richtte Brand zich even op, om wat adem te scheppen.

Daarbij wendde hij zich naar de tegenovergestelde deur....

Een kreet ontsnapte hem!

In de opening vertoonde zich het gelaat van een man!

— De machinist! schreeuwde hij.

HOOFDSTUK VIII.

ONTKOMEN.

Inderdaad, het was de machinist, die achterdocht gekregen had door den snellen rit van de lorry, die hij daarna tot zijn groote verwondering niet meer gezien had, noch de mannen die haar met zulk een buitensporige snelheid in beweging hadden gebracht.

Zoodra de man gezien had, dat zijn aanwezigheid bemerkt was, trok hij zijn hoofd snel weder terug en klom vlug als een aap langs de treeplank van den gepantserden wagon en van den volgenden goederenwagon over den tender naar zijn locomotief.

Brand had zijn revolver gegrepen en was naar de deur gesneld, maar Raffles hield hem met een gebiedend gebaar terug.

— Maar die machinist kan ons in het verderf storten!

— Dat valt nog te bezien! Nog is alles niet verloren!

Zie, daar rijdt Henderson nog steeds langs den weg! Luister nu goed naar wat ik je zeg. Wij hebben nog vijf minuten voor de trein het station bereikt. Hier werpen wij de kist uit den wagon — snel!

Zij grepen de kist weder aan, en schoven haar over den rand van den wagon!

— En nu snel weder naar de lorry! beval Raffles. De trein begint al langzamer te loopen!

Zij klommen met ongelooflijke vlugheid als katten weder op het dak van den wagon, snelden over het smalle pad op de bovenzijde van de wagons en lieten zich van den achtersten wagon weder op de trolly zakken.

Met een krachtigen ruk sneed Brand het touw door, dat het wagentje op sleeptouw had, en door de rem aan te zetten hadden zij het spoedig tot staan gebracht.

In de verte zagen zij het kleine station van Rugby.

— Terug nu! riep Raffles. Ik kan van hier de kist naast de rails zien liggen! Wuif met je zakdoek, zoodat Henderson op ons let!

— Maar de trein die achter ons kan komen?

— Er gaat er geen voor over een uur, en voor dien tijd kunnen we de trolly van het spoor hebben geworpen!

De beide mannen hadden de lorry weder in beweging gebracht en spoedig hadden zij de plek bereikt, waar de kist naast den spoordijk lag.

Zij brachten het wagentje tot staan.

Raffles schreeuwde tot Henderson, die eveneens de auto had doen stoppen en zich op

nauwelijks tien meter afstand bevond, op den vrijwel verlaten weg:

— Vlug, Henderson, kom hier en help ons.

Henderson sprong van zijn zetel, wipte over de greppel en snelde op de twee mannen toe.

— Wij moeten den wagon van de rails kantelen, riep Raffles.

— Dat zal niet moeilijk zijn, Mylord, zeide de chauffeur, want ik zie daar een zwaren koevoet op het vloertje liggen, die waarschijnlijk tot dergelijke doeleinden moet dienen.

Zonder een woord te antwoorden nam Raffles den met ijzer beslagen koevoet op en wrong hem onder de lorry.

Henderson zette er mede zijn schouders onder en Brand trok uit alle macht mede.

De lorry kwam schuin te staan, kantelde over den kop en viel van den lagen spoordijk onderstboven.

Op dat oogenblik keek Raffles om in de richting van het station van Rugby.

Een klein wit wolkje was in de verte boven de rails zichtbaar!

— Zie daar eens! riep hij uit.

— Wat dan? vroeg Brand ongerust.

— Daar komt een locomotief hierheen!

— En zeker niet met de beste bedoelingen! riep Brand. Laten wij maken dat wij uit de voeten komen.

— Aangepakt James, beval Raffles, toon nu eens dat je kracht je niet in den steek heeft gelaten door den langen rit. Die kist moet naar de auto.

— Als zij er heen moet, mylord, dan zal zij er ook wel komen, antwoordde de chauffeur bedaard.

Henderson lichtte de kist aan de eene zijde op, Raffles en Brand aan de andere.

Niet zonder moeite tilden zij haar over de droge greppel en sleurden haar tegen den berm van den weg op.

Het geraas van de naderende locomotief klonk nu al zeer dicht bij.

Brand keek om en schreeuwde:

— Er staan vier politieagenten voor op de machine!

— Welnu, wij hebben een auto en vóór zij hier zijn, kan er nog heel wat gebeuren, hernam Raffles kalm.

Hij had nog niet uitgesproken, toen er een scherpe knal vernomen werd en een van de glazen van een lantaarn in stukken vloog.

— Verduiveld, zij schieten op ons! schreeuwde Brand.

— Zal ik antwoorden, Mylord? vroeg Henderson, met een blik naar de locomotief, die niets goeds voorspelde.

— Neen, James, wij hebben geen oogenblik te verliezen en wij kunnen je sterke armen nu niet missen. Snel de kist in de auto! Is de weg breed genoeg om te draaien?

— Als het moet, ja mylord, maar gaan wij dan niet naar Londen terug?

— Neen, want er is natuurlijk al naar Londen geseind en als wij nu juist den tegovergestelden weg oprijden, dan kunnen die kwaadardige sinjeurs op hun locomotief niet gauw genoeg terug zijn, om daar te gaan vertellen, dat wij den tegenovergestelden kant zijn opgereden.

— Waar gaan wij dan heen? vroeg Brand.

— Naar de schatkamer op Torghatten, fluisterde Raffles hem snel in het oor.

De drie mannen grepen de kist weder vast en tilden haar in de auto.

Op hetzelfde oogenblik drong een tweede kogel door het paneel van de auto.

Henderson ging achter het stuurwiel zitten, terwijl Raffles en Brand in de auto sprongen, en even later was de wagen omgekeerd en vloog zij zoo snel als een stormwind den weg naar Rugby op, terwijl de woedende politieagenten het voertuig nog een dozijn kogels achterna zonden, die gelukkig geen schade aanrichtten.

Zonder ook maar een oogenblik te stoppen, vloog de machtige auto uren achtereen door Engeland, totdat gebrek aan benzine hem noopte in Manchester even op te houden en den voorraad aan te vullen.

Toen ging het opnieuw in volle vaart vooruit, nadat de reizigers hun krachten hersteld hadden door een stevigen maaltijd uit den mand met levensmiddelen.

Laat in den avond bereikten zij de kuststad Hull, waar een schipper, die reeds jaren in dienst van Raffles stond en ook zijn motorjacht bewaarde, hen aan een nachtverblijf hielp.

De drie mannen droegen de kist naar binnen en zetten haar in de kamer neer, welke Raffles en Brand dien nacht zouden betrekken.

Raffles reed vervolgens naar de garage van een zijner adellijke vrienden, wiens chauffeur den wagen voor een goede fooi gaarne stalde.

Daarna keerde hij weder naar het huis van den schipper terug.

— Zie zoo, zeide hij, nu kunnen wij ons voorloopig wel als veilig beschouwen en zal een goede nachtrust geen kwaad doen en ons sterken voor den overtocht naar Noorwegen. Henderson, je kunt wel naar bed gaan.

De chauffeur wenschte zijn meester een goede nachtrust en verwijderde zich.

— En nu zullen wij ons even overtuigen van de waarde van onzen buit, beste Brand, zeide Raffles vroolijk. Bovendien zou ik de gouden

staven wel willen verdeelen over een paar valiezen, want dan zal hun vervoer minder opvallen; de kist kunnen wij dan verbranden.

Hij hurkte voor de kist neder en met behulp van zijn looper slaagde hij er in de twee sloten niet zonder heel wat moeite open te krijgen. Hij lichtte het deksel van de kist op.

Brand trad nieuwsgierig naderbij.

Maar plotseling ontsnapte hem een kreet van woede.

— Het is lood! schreeuwde hij.

Raffles bukte zich en nam een der zware looden blokken in de hand, die bovenop lagen.

En nu bleek weder eens het zeldzame karakter van dezen man.

Hij woog het blok als in gedachten op de hand, wendde zich toen tot Brand en zeide glimlachend:

— Ik geloof haast, dat ik je gelijk moet geven, beste Brand. Het is inderdaad lood, en niet eens van prima kwaliteit.

— Maar hoe is dat mogelijk? schreeuwde Brand, wit van woede.

— Wel, heel eenvoudig, antwoordde Raffles. Ik heb je wel gezegd dat die Sullivan een uitgeslapen vos is! Of hij achterdocht heeft gekregen door mijn bezoek als bankier Tornycroft, kan ik je niet zeggen, maar het is zeker dat hij de kist met het goud eenige uren van te voren in het geheim naar den gewonen goederenwagen heeft laten brengen, natuurlijk vergezeld van een paar tot de tanden gewapende, als conducteurs verkleede politiemannen, en daarna met veel ostentatie, opdat iedereen het toch maar goed zou zien, de kist met dit lood naar den gepantserden wagen heeft doen dragen. Je ziet, het is heel eenvoudig.

— En dat vertel je allemaal maar zoo kalm weg! riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— Jongenlief, je weet wel dat het mijn gewoonte niet is, om mij ergens over op te winden; de wereld blijft toch draaien! Ik wil ook aan mijn vijanden de eer bewijzen die hun toekomt en ik ben volstrekt niet te ijdel om te erkennen, dat Sullivan mij hier leelijk bij den neus heeft gehad. Ik ben er een geheelen dag mee kwijt geraakt, heb er heel wat moeite voor moeten doen, heb zelfs in levensgevaar verkeerd en word van een bedrag van £ 40.000 gespeend, waarop ik al gerekend had.

Raffles klopte den ontdanen Brand gemoedelijk op den schouder en riep uit:

— Komaan, Brand, het hoofd op, mon cher! Laat je niet terneder slaan door zoo'n kleine teleurstelling.

— Noem je het verlies van 40.000 pond een kleine teleurstelling? riep Brand uit.

Raffles maakte een onbeschrijfelijk minachtend gebaar.

— Charles Brand, zeide hij, geld is niets — de poging om het geld te krijgen daarentegen is alles!

HET BOEK
VOOR DE JEUGD

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. — N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN, PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD. Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.— is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN